

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

22. korostaa, että on tärkeää, että GNSS:n kaikki pitkän aikavälin hallinnointi- ja hallintorakenteet ovat täysin avoimia, taloudellisesti ja tilinpidollisesti terveitä ja mahdollisimman vastuullisella tavalla johdettuja; panee tässä suhteessa merkille, että koordinoitua neuvoston ja Euroopan parlamentin kanssa olisi toteutettava säännöllisesti ja siihen olisi sisällytettävä perusteelliset päivitykset;

23. kehottaa komissiota perustamaan asianmukaisia mekanismeja, joilla varmistetaan, että sekä yksityiset että julkisesti säännellyt GNSS:ään perustuvat palvelut ja sovellukset kunnioittavat kansalaisten perusoikeuksia kuten yksityisyyden suojaa ja tietosuojaa;

*

* *

24. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle, komissiolle ja Euroopan avaruusjärjestölle.

Uusi monivuotinen rahoituskehys kilpailukykyistä, kestävä ja osallistavaa Euroopan unionia varten

P7_TA(2011)0266

Euroopan parlamentin päätöslauselma 8. kesäkuuta 2011 sijoittamisesta tulevaisuuteen: uusi monivuotinen rahoituskehys kilpailukykyistä, kestävä ja osallistavaa Euroopan unionia varten (2010/2211(INI))

(2012/C 380 E/13)

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon talousarviota koskevasta kurinalaisuudesta ja moitteettomasta varainhoidosta 17 päivänä toukokuuta 2006 tehdyn Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission välisen toimielinten sopimuksen ⁽¹⁾,
- ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 312 artiklan,
- ottaa huomioon 29. maaliskuuta 2007 antamansa päätöslauselman Euroopan unionin omien varojen järjestelmän tulevaisuudesta ⁽²⁾,
- ottaa huomioon Euroopan yhteisöjen omien varojen järjestelmästä 7. kesäkuuta 2007 tehdyn neuvoston päätöksen 2007/436/EY, Euratom ⁽³⁾, ja sen täytäntöönpanoa koskevat säännöt,
- ottaa huomioon komission tiedonannon "EU:n talousarvion kokonaistarkastelu" (KOM(2010)0700),
- ottaa huomioon 16. kesäkuuta 2010 tekemänsä päätöksen kestävä Euroopan unionin poliittisia haasteita ja rahoitusta vuoden 2013 jälkeen käsittelevän erityisvaliokunnan asettamisesta ⁽⁴⁾,
- ottaa huomioon Itävallan Nationalratin, Tšekin parlamentin, Tanskan Folketingetin, Viron Riigikogun, Saksan liittopäivien, Saksan liittoneuvoston, Irlannin Oireachtasin, Liettuan Seimasin, Latvian Saeiman, Portugalin parlamentin, Alankomaiden Tweede Kamerin ja Ruotsin Riksdagenin panoksen,
- ottaa huomioon työjärjestyksen 184 artiklan,

⁽¹⁾ EUVL C 139, 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ EUVL C 27 E, 31.1.2008, s. 214.

⁽³⁾ EUVL L 163, 23.6.2007, s. 17.

⁽⁴⁾ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2010)0225.

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

- ottaa huomioon kestävän Euroopan unionin poliittisia haasteita ja rahoitusta vuoden 2013 jälkeen käsittelevän erityisvaliokunnan mietinnön ja kehitysyhteistyövaliokunnan, ympäristön, kansanterveyden ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunnan, teollisuus-, tutkimus- ja energiavaliokunnan, liikenne- ja matkailuvaliokunnan, aluekehitysvaliokunnan, maatalouden ja maaseudun kehittämisen valiokunnan, kulttuuri- ja koulutusvaliokunnan sekä naisten oikeuksien ja sukupuolten tasa-arvon valiokunnan lausunnot (A7-0193/2011),
- A. katsoo, että parlamentti päätti asettaa erityisvaliokunnan, jonka tehtävänä on:
- määrittellä parlamentin ensisijaiset poliittiset tavoitteet vuoden 2013 jälkeen voimaan tulevaa monivuotista rahoituskehystä varten sekä lainsäädännön että talousarvionäkökohtien kannalta,
 - arvioida rahoitusvaroja, joita unioni tarvitsee tavoitteidensa saavuttamiseksi ja politiikkansa toteuttamiseksi 1. tammikuuta 2014 alkavalla kaudella,
 - määrittellä seuraavan monivuotisen rahoituskehysten kesto,
 - ehdottaa näiden ensisijaisten poliittisten tavoitteiden ja muiden tavoitteiden mukaisesti rakennetta tulevalle monivuotiselle rahoituskehykselle ja ilmoittaa unionin toiminnan keskeiset alat,
 - antaa suuntaviivat varojen alustavaa jakoa varten monivuotisen rahoituskehysten otsakkeiden välillä ja niiden sisällä ensisijaisten tavoitteiden ja ehdotetun rakenteen mukaisesti,
 - määrittellä EU:n talousarvion rahoitusjärjestelmän uudistuksen ja menojen uudelleentarkastelun välinen yhteys, jotta budjettivaliokunnalla on vakaa perusta uudesta monivuotisesta rahoituskehyksestä käytäviä neuvotteluja varten,
- B. katsoo, että erityisvaliokunnan olisi esiteltävä lopullinen mietintönsä ennen kuin komissio esittää seuraavaa monivuotista rahoituskehystä koskevat ehdotuksensa,
- C. ottaa huomioon, että Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 311 artiklan mukaan unionin on huolehdittava siitä, että sillä on tavoitteidensa saavuttamiseksi ja politiikkansa toteuttamiseksi tarvittavat varat, jotka rahoitetaan kokonaisuudessaan unionin omin varoin,
- D. ottaa huomioon, että Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 312 artiklan 5 kohdan ja 324 artiklan mukaisesti Euroopan parlamentin on oltava asianmukaisella tavalla mukana seuraavasta monivuotisesta rahoituskehyksestä käytävissä neuvotteluissa,
- E. katsoo, että Lissabonin sopimuksen voimaantulo lujittaa unionin politiikkoja ja luo uusia toimivallan aloja, jotka olisi otettava huomioon seuraavassa monivuotisessa rahoituskehyksessä,
- F. katsoo, että unioniin ja sen kansalaisiin kohdistuvat haasteet, kuten maailmanlaajuinen talouskriisi, nopeasti kehittyvien valtioiden nopea kasvu, kestäväan yhteiskuntaan ja resurssitehokkaaseen talouteen siirtyminen, ilmastonmuutoksen torjuminen, väestörakenteeseen liittyvät haasteet, myös maahanmuuttajien kotouttaminen ja turvapaikanhakijoiden suojeleminen, tuotannon ja säästöjen maailmanlaajuisen jakautumisen painottuminen nopeasti kehittyvien valtioiden suuntaan, köyhyyden torjuminen sekä luonnonkatastrofeista ja ihmisen aiheuttamista katastrofeista, terrorismista ja järjestäytyneestä rikollisuudesta aiheutuvat uhat, edellyttävät voimakasta vastausta unionilta ja sen jäsenvaltioilta,

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

- G. katsoo, että Euroopan unionilla on enemmän painoarvoa kansainvälisesti kuin sen yksittäisillä jäsenvaltioilla yhteenlaskettuna,
- H. katsoo, että EU:n koheesiopolitiikan päätavoitteena pitäisi vastaisuudessakin olla edelleen olemassa olevien sosiaalisten, taloudellisten ja alueellisten erojen vähentäminen kaikkialla unionissa ja että näkyvä ja onnistunut koheesiopolitiikka tuo itsessään eurooppalaista lisäarvoa ja sen pitäisi hyödyttää EU:n jäsenvaltioita,
- I. katsoo, että EU:n kansalaiset edellyttävät enemmän unionilta ja suhtautuvat myös kriittisemmin sen toimintaan, ja katsoo, että unionin tunteminen omaksi palautuu vain, kun sen kansalaiset luottavat siihen, että unioni edistää parhaiten heidän arvojaan ja etujaan,
- J. katsoo, että Eurooppa 2020 -strategian pitäisi auttaa Eurooppaa toipumaan kriisistä entistä vahvempana työpaikkojen luomisen sekä älykkään, kestävä ja osallistavan kasvun avulla; katsoo, että strategia perustuu unionin viiteen yleistavoitteeseen: työllisyyden edistämiseen, innovoinnin, tutkimuksen ja kehityksen edellytysten parantamiseen, ilmastonmuutosta ja energiaa koskevien tavoitteiden saavuttamiseen, koulutustason parantamiseen ja sosiaalisen osallisuuden edistämiseen erityisesti köyhyyttä vähentämällä,
- K. katsoo, että unionin talousarvio on merkittävä uudistuksia edistävä tekijä, ja katsoo, että sen vaikutusta voidaan voimistaa, mikäli siinä lisätään yksityisten ja julkisten rahoituslähteiden hyödyntämistä investointien tukemiseksi, jolloin kiihdytetään unionin menojen moninkertaistavaa vaikutusta; katsoo, että niin sanotulla oikeudellisen palautuman periaatteella ei ole taloudellista perustaa, sillä siinä ei oteta asianmukaisesti huomioon eurooppalaista lisäarvoa, heijastevaikutuksia ja EU-maiden keskinäistä yhteisvastuullisuuden tarvetta,
- L. ottaa huomioon, että SEU:n 3 artiklan mukaan Euroopan kestävä kehityksen perustana olisi oltava tasapainoinen talouskasvu ja hintavakaus, täystyöllisyyttä ja sosiaalista edistystä tavoitteleva erittäin kilpailukykyinen sosiaalinen markkinatalous sekä korkeatasoinen ympäristönsuojelu ja ympäristön laadun parantaminen,
- M. katsoo, että moitteettoman varainhoidon periaate on yksi unionin talousarvion täytäntöönpanon peruseriaaiteista; katsoo, että monet jäsenvaltiot tekevät parhaillaan vaikeita verotuksellisia mukautuksia kansallisiin talousarvioihinsa; katsoo myös, että moitteettoman varainhoidon – tehokkuus, talous – merkitys on kasvanut entisestään julkisten menojen alalla sekä unionissa että jäsenvaltioissa,
- N. katsoo, että määräykset, jotka liittyvät menojen koskevien ohjelmien kausittaiseen mukauttamiseen muuttuviin tarpeisiin ja oloihin, ovat olleet riittämättömiä, ja katsoo, että määräyksien ja säännöksiä monimutkaisuus on ollut yksi hallinta- ja valvontajärjestelmiin liittyvän alisuoriutumisen syistä,
- O. katsoo, että neljä ensimmäistä vuotta nykyisestä monivuotisesta rahoituskehystä vuosiksi 2007–2013 ovat osoittaneet selvästi, että mahdollisuus ottaa rahoituskehysten puitteissa huomioon uusia tilanteita ja painopistealoja vaarantamatta olemassa olevia tilanteita ja painopistealoja on rajallinen, ja katsoo, että nykyisen monivuotisen rahoituskehysten avulla ei ole ollut mahdollista vastata nopeasti uusiin sitoumuksiin, kuten Galileoon, ITERiin, elintarvikerahoitusvälineeseen tai Euroopan talouden elvytysuunnitelmaan,
- P. katsoo, että BKTL-varojen käyttöönotto vuonna 1988 EU:n rahoitusjärjestelmässä tarkoitettiin tilapäiseksi omien varojen vähentymisen täydentäjäksi, mutta sitä jatkettiin ja vahvistettiin vuosien kuluessa ja nykyisin se on EU:n talousarviomien pääasiallinen lähde; katsoo, että tätä valta-asemaa on korostanut jäsenvaltioiden taipumus laskea nettojäännöksensä, minkä seurauksena tehdään useita hyvityksiä, oikaisuja, poikkeuksia ja korvauksia, joiden vuoksi omien varojen nykyjärjestelmä on liian monimutkainen ja

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

vaikeseelkoinen, minkä lisäksi sillä on riittämättömät yhteydet unionin olemassa oleviin politiikkoihin ja se on epätasapuolinen, ja siksi sillä ei voida varmistaa unionin politiikkojen avointa ja tehokasta rahoittamista Euroopan edun mukaisesti ja siksi siitä on tullut lopulta täysin käsittämätön Euroopan kansalaisille,

- Q. toteaa, että Euroopan parlamentti hyväksyi innovatiivisesta rahoituksesta globaalilla tasolla ja Euroopan tasolla 8. maaliskuuta 2011 antamassaan päätöslauselmassa⁽¹⁾ transaktiomaksun käyttöönoton, joka "auttaisi torjumaan rahoitusmarkkinoiden erittäin haitallisia kaupankäyntimalleja, kuten tiettyä lyhyen aikavälin toimintaa ja automatisoitua nopeaa pörssikauppaa, sekä vähentämään keinottelua",

Osa I: tärkeimmät haasteet

1. on sitä mieltä, että tulevat haasteet, liittyivätpä ne väestörakenteeseen, ilmastonmuutokseen tai energiahuoltoon, ovat aloja, joilla Euroopan unioni, joka on paljon enemmän kuin jäsenvaltioidensa summa, osoittaa lisäarvonsa;
2. panee merkille, että jäsenvaltioiden on ollut meneillään olevan kriisin ja julkisten menojen voimakkaan vähentämisen vuoksi vaikeampi jatkaa pyrkimistä kasvuun, parempaan kilpailukykyyn ja taloudelliseen ja sosiaaliseen lähentymiseen ja osallistua täysimääräisesti sisämarkkinoiden toimintaan; on vahvasti sitä mieltä, että kriisin ratkaisun avain on enemmän Eurooppaa, ei vähemmän Eurooppaa;
3. katsoo, että "Euroopan unionin kestäville varoilla" tarkoitetaan ennen kaikkea sitä, että EU:n talousarvion nykyistä rahoitusjärjestelmää tarkastellaan perinpohjaisesti uudelleen ja nykyiset kansalliset rahoitusosuudet korvataan aidosti eurooppalaisilla varoilla;
4. katsoo viimeaikaisten tapahtumien osoittavan, että euroalueella tarvitaan rohkeampaa talouden hallintoa ja että rahapolitiikan pilari ilman sosiaalista ja taloudellista pilaria on tuomittu epäonnistumaan; pitää oleellisena, että unioni vahvistaa tätä talouden hallinnon järjestelmänsä varmistukseen Eurooppa 2020 -strategian täytäntöönpanon (pitkän aikavälin talouskasvun ennalleen palauttaminen ja turvaaminen), estääkseen nykyisen kriisin toistumisen ja turvatakseen Euroopan yhdentymishankkeen;

Tietoon perustuvan talouden rakentaminen

5. huomauttaa, että kriisin myötä ovat korostuneet rakenteelliset haasteet, jotka kohdistuvat useimpien jäsenvaltioiden talouksiin ja joita ovat alhainen tuottavuus, julkisen velan suuri määrä, julkisen talouden suuret alijäämät, rakennetyöttömyys, sisämarkkinoiden pysyvät esteet, työvoiman alhainen liikkuvuus, vanhentuneet osaamiskäsitykset, joista heikko kasvu osittain johtuu; painottaa investointien tarvetta keskeisillä aloilla, kuten koulutuksen, tutkimuksen ja innovoinnin alalla, näihin rakenteellisiin haasteisiin vastaamiseksi ja korostaa julkisten investointien laskusuunnan kääntämisen merkitystä;
6. muistuttaa, että jos tämänhetkiset investointisuuntaukset jatkuvat, Aasia voi olla vuonna 2025 tieteellisen ja teknisen kehityksen kärjessä; muistuttaa kuitenkin, että vaikka nämä muutokset asettavat valtavia haasteita, ne myös tarjoavat tilaisuuksia esimerkiksi EU:n vientipotentiaalin voimakkaalle kasvulle; panee merkille, että unioni on jäänyt jälkeen yliopistoissa ja korkeakouluissa annettavan opetuksen alalla, koska vain noin 30 eurooppalaista yliopistoa on sijoittunut maailman sadan parhaan yliopiston listalle; korostaa, että Eurooppa on samoin jäämässä jälkeen kilpailtaessa työntekijöiden ammattitaidosta, ja kiinnittää huomiota siihen, että vuoteen 2020 mennessä luodaan 16 miljoonaa uutta työpaikkaa, joihin tarvitaan korkeasti koulutettuja työntekijöitä, kun taas vähemmän koulutettua työvoimaa edellyttävien työpaikkojen määrä vähenee 12 miljoonan työpaikan verran;

⁽¹⁾ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2011)0080.

Työttömyyden torjuminen

7. katsoo, että yksi Euroopan unionin suurimmista haasteista on kilpailukyvyyn säilyttäminen, kasvun lisääminen sekä korkean työttömyyden torjuminen ja keskittyminen asianmukaisesti toimiviin työmarkkinoihin ja sosiaalisiin oloihin, joiden avulla parannetaan työllisyystilannetta, edistetään ihmisarvoista työtä, taataan työntekijöiden oikeudet kaikkialla Euroopassa sekä parannetaan työoloja ja vähennetään köyhyyttä;

Väestörakenteeseen liittyvä haaste

8. painottaa, että unionin on vastattava väestörakenteeseen liittyvään haasteeseen; panee merkille, että koska työvoiman osuus vähenee ja eläkeläisten kasvaa, EU:n hyvinvointijärjestelmiin ja taloudelliseen kilpailukykyyn kohdistuu ylimääräistä painetta;

Ilmasto ja luonnonvaroihin liittyvät haasteet

9. on huolissaan siitä, että maapallon väestön lisääntyminen 6 miljardista 9 miljardiin kiristää maailmanlaajuisesti kilpailua luonnonvaroista ja aiheuttaa lisäpainetta ympäristölle maailmanlaajuisesti ja paikallisesti; panee merkille, että elintarvikkeiden kysyntä kasvaa todennäköisesti 70 prosenttia vuoteen 2050 mennessä ja että raaka-aineiden ja hyödykkeiden tehoton ja kestävä käyttö ja hallinta altistavat kansalliset elintarviketuotannon, luonnonsuojelun ja energiantuotannon väliselle haitalliselle kilpailulle ja kalliille hintashokeille; ottaa huomioon, että sillä voi olla vakavia seurauksia teollisuudelle liiketoimintamahdollisuuksien sekä raaka-aineiden saantia koskevien rajoitusten kannalta, mikä uhkaa taloudellista turvallisuutta ja edistää ilmastonmuutosta; korostaa näin ollen EU:n tarvetta toteuttaa välittömästi toimia ja johtaa siirtymistä kohti taloutta, joka perustuu resurssien kestäväan käyttöön;

10. kiinnittää huomion maailmanlaajuisesti kasvavaan energiankulutukseen ja siihen, että riippuvuus energiantuonnista on kasvamassa, koska unioni joutuu vuoteen 2050 mennessä tuomaan lähes kaksi kolmasosaa energiantarpeestaan, jollei nykyistä energiapolitiikkaa muuteta riittävästi ja jolleivat EU ja jäsenvaltiot lisää toimia omien uusiutuvien energialähteidensä kehittämiseksi ja energiatehokkuuspotentiaalinsa hyödyntämiseksi siten, että energiaa ja ilmastoa koskevat EU:n sitoumukset ja turvallisuusnäkökohdat otetaan täysimääräisesti huomioon; varoittaa, että hintojen vaihtelu ja toimituksien epävarmuus lisääntyvät myös energiarikkaissa valtioissa vallitsevan poliittisen epävarmuuden myötä; kehottaa sen vuoksi monipuolistamaan toimitusreittejä ja kauppakumppaneita;

11. tukee ajatusta siitä, että kaikilla EU:n varoilla pitäisi kokonaisuutena parantaa Euroopan ympäristön yleistä tilaa ja vähentää näin kasvihuonekaasupäästöjä vähintäänkin EU:n nykyisessä lainsäädännössä asetettuja tavoitteita vastaavasti; ehdottaa näin ollen, että EU:n varojen käytön myönteisiä ja kielteisiä vaikutuksia ilmastoon ja ympäristöön olisi analysoitava eri tasoilla;

Sisäinen ja ulkoinen turvallisuus ja henkilökohtaiset vapaudet

12. katsoo, että globalisaatio on lisännyt haavoittuvuuden tunnetta hälventämällä sisäisen ja ulkoisen vapauden, oikeuden ja turvallisuuden välisiä rajoja; on vakuuttunut siitä, että 2000-luvun turvallisuushaasteisiin vastaaminen varjellen samalla perusoikeuksia ja henkilökohtaisia vapauksia edellyttää maailmanlaajuisia ja ennakoivia vastauksia, joita ainoastaan unionin kokoinen toimija pystyy antamaan; on vakuuttunut siitä, että EU:n turvallisuuden ulkoinen ulottuvuus liittyy kiinteästi demokratiaan, oikeusvaltion periaatteisiin ja hyvään hallintoon kolmansissa maissa ja että EU:lla on erityinen vastuu edistää näiden kehittymistä;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011*Eurooppa osana maailmaa: vakuuttavaksi toimijaksi muotoutuminen*

13. on vakuuttunut siitä, että unionin on merkittävänä poliittisena, taloudellisena ja kaupan alan toimijana otettava täysimääräisesti paikkansa kansainvälisellä näyttämöllä; muistuttaa, että Lissabonin sopimus mahdollistaa uusin tavoin unionin etujen ja arvojen paremman esille tuomisen maailmanlaajuisissa yhteyksissä; painottaa, että unioni tuottaa maailmanlaajuisista lisäarvoa ja vaikuttaa maailmanlaajuisiin poliittisiin päätöksiin vain toteuttaessaan yhteisiä toimia; korostaa, että vahvemman ulkoisen edustuksen on oltava tiiviisti yhteydessä vahvempaan sisäiseen koordinointiin;

Hyvän hallintotavan toteuttaminen

14. on vakuuttunut siitä, että yhteisten toimien edistämiseksi on lujitettava unionin omaksi tuntemista; katsoo, että "hyvän hallintotavan" toteuttaminen on EU:lle selvästi tehokkain keino varmistaa kansalaistensa sitoutuminen jatkossakin;

Osa II: toteuttamisen optimointi: EU:n talousarvion rooli*Eurooppalainen lisäarvo ja EU:n toimien puuttumisesta aiheutuvat kustannukset*

15. korostaa, että EU:n talousarviomenojen päätarkoituksena on luoda eurooppalaista lisäarvoa keskittämällä varoja, toimimalla katalyyttisesti ja tarjoamalla mittakaavaetuja sekä myönteisiä rajatylittäviä heijastusvaikutuksia, millä edistetään tai nopeutetaan sovittujen yhteisten poliittisten tavoitteiden saavuttamista ja vähennetään jäsenvaltioille aiheutuvia kustannuksia; muistuttaa, että periaatteessa menojen päällekkäisyyttä ja eri budjettikohtiin osoitettujen varojen limittäisyyttä on vältettävä ja että EU:n menoilla on tähdättävä aina suurempaan lisäarvoon kuin mitä yksittäisten jäsenvaltioiden menoilla yhteenlaskettuna saataisiin aikaan; katsoo, että monivuotinen rahoituskehys on oikein käytettynä Euroopan yhdentymisen pitkän aikavälin suunnittelun erittäin tärkeä väline, jonka avulla voidaan ottaa eurooppalainen perspektiivi ja unionin lisäarvo paremmin huomioon;

16. kiinnittää huomiota seuraaviin aloihin, joilla synergiaa ja mittakaavaetuja saattaisi olla mahdollista lisätä: Euroopan ulkosuhdehallinto, humanitaarinen apu ja erityisesti EU:n nopean toiminnan valmius, puolustusvarojen yhdistäminen, tutkimus ja kehitys sekä innovointi, suuret infrastruktuurihankkeet (etenkin energian ja liikenteen aloilla) ja rahoitusmarkkinoiden valvonta;

17. katsoo, että Lissabonin sopimuksen mukaisesti ja kansallisten parlamenttien välityksellä toteutettavan toissijaisuusperiaatteen noudattamista koskevan tarkastuksen ohella on arvioitava parhaisiin käytäntöihin liittyen, miten paljon jokainen talousarvioon liittyvä lainsäädäntöehdotus tuottaa eurooppalaista lisäarvoa; korostaa kuitenkin, että eurooppalaista lisäarvoa arvioitaessa tarvitaan muutakin kuin taulukkolaskentaan perustuvaa lähestymistapaa ja että on arvioitava poliittisin perustein, edistetäänkö suunnitelluilla toimilla tehokkaasti ja tuloksellisesti EU:n yhteisiä tavoitteita ja luodaanko niiden avulla EU:n julkishyödykkeitä; huomauttaa, että eurooppalaisen lisäarvon pääasiallisia ja tärkeimpiä näkökohtia, kuten rauhaa, vakautta, vapautta sekä ihmisten, tavaroiden, palvelujen ja pääoman vapaata liikkuvuutta, ei voi arvioida lukuina;

18. painottaa tarvetta osoittaa, että kaikki EU:n menot ovat perussopimuksista johtuvien velvoitteiden tai EU:n tärkeimpien poliittisten tavoitteiden mukaisia; painottaa, että eurooppalaista lisäarvoa luodaan menojen mutta myös unionin lainsäädännön ja taloutta, verotusta, talousarviota ja sosiaalialasioita koskevien kansallisten ja EU:n politiikkojen yhteensovittamisen myötä; on vakuuttunut siitä, että menojen eurooppalaista lisäarvoa on vahvistettava tulevassa monivuotisessa rahoituskehyksessä; painottaa, että EU:n rahoituksella olisi edistettävä mahdollisuuksien mukaan samalla kertaa useampaa kuin yhtä EU:n poliittista tavoitetta (esimerkiksi alueellinen yhteenkuuluvuus, ilmastonmuutokseen sopeutuminen ja luonnon monimuotoisuuden suojeleminen);

19. on vakaasti sitä mieltä, että EU:n tason investoinneilla voidaan saada aikaan suurempia säästöjä kansallisella tasolla ja erityisesti aloilla, joilla EU:lla on kiistatta enemmän lisäarvoa kuin kansallisilla talousarvioilla; on vahvasti sitä mieltä, että tämän periaatteen pitäisi olla kaikkien EU:n talousarviosta jatkossa käytävien neuvottelujen taustalla; on näin ollen tyytyväinen siihen, että komissio sitoutui analysoimaan kattavasti kustannuksia, joita EU:n toimien puuttumisesta aiheutuu jäsenvaltioille ja niiden talousarvioille; kehottaa komissiota julkaisemaan raportin hyvissä ajoin, jotta se voidaan ottaa huomioon seuraavaan monivuotiseen rahoituskehikseen liittyvässä neuvotteluprosessissa;

20. kehottaa parantamaan EU:n talousarvion ja jäsenvaltioiden kansallisten talousarvioiden yhteensovittamista yhteisten poliittisten painopisteiden rahoittamisessa; toistaa tarpeen koordinoita julkisten varojen käyttöä suunnittelusta täytäntöönpanoon, jotta varmistetaan niiden keskinäinen täydentävyys, parempi tehokkuus ja näkyvyys sekä EU:n talousarvion tehokkaampi järjeistäminen; katsoo, että uuden talous- ja budjettipolitiikan koordinoitumismekanismin ("talouspolitiikan eurooppalainen ohjausjakso") olisi oltava merkittävässä asemassa yhtenäistettäessä poliittisia tavoitteita keskenään eri puolilla Eurooppaa ja myös EU:n tavoitteiden kanssa ja autettaessa näin saavuttamaan toivottua synergiaa EU:n talousarvion ja kansallisten talousarvioiden välillä;

Tehokas talousarvio

21. katsoo, että vaikka eurooppalaista lisäarvoa koskevan periaatteen olisi ohjattava tulevia päätöksiä, joilla määritellään menojen painopisteet, määrärahojen tehokkaan käytön olisi ohjattava eri politiikkojen ja toimien toteuttamista;

22. korostaa, että kestävä kasvun ja kehityksen sekä yhteisvastuun ja yhteenkuuluvuuden kannalta optimaalisen tuloksen saavuttaminen edellyttää käytännössä, että kaikkien talouskehitykseen vaikuttavien EU:n talousarviovarojen välisen synergian ja eri alojen välisen yhdenmisen lähestymistavan parantaminen, tuloksiin suuntautuneen politiikan kehittäminen sekä tarvittaessa ehtojen, vahingoittamattomuuden periaatteen, saastuttaja maksaa -periaatteen, menestystekijöiden sekä suorituskyky- ja tulosindikaattorien käyttö asetetaan etusijalle;

Sijoitusten lisääminen talousarvion avulla

23. muistuttaa, että EU:n talousarvio on ensisijaisesti investointitalousarvio, jolla voidaan saada aikaan lisää julkisia tai yksityisiä investointeja; katsoo, että on ratkaisevan tärkeää hankkia lisää pääomaa, jotta mahdollistetaan Eurooppa 2020 -strategian poliittisten tavoitteiden edellyttämät merkittävät sijoitukset; painottaa erityisesti EU:n rahoituksen vaikutuksen maksimoimisen tarvetta siten, että asetetaan käyttöön, yhdistetään ja hyödynnetään julkisia ja yksityisiä rahoitusvaroja ja kohdistetaan ne unionin etua edistäviin infrastruktuurihankkeisiin ja laajamittaisiin hankkeisiin vääristämättä kilpailua;

24. panee merkille institutionalisoituneiden julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuuksien kehityksen 1990-luvulta alkaen – muun muassa kuljetusalalla, julkisten rakennuksien ja laitteistojen alalla ja ympäristöalalla – julkisten viranomaisten ja yksityisen sektorin välisen yhteistyön muotoina sekä infrastruktuurien ja strategisten julkisten palvelujen tarjonnan eteenpäin vievänä voimana; on kuitenkin huolestunut joistakin julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuuksien aiheuttamista perusongelmista ja vaatii, että julkisen ja yksityisen sektorin tulevien kumppanuuksien suunnittelussa on otettava huomioon saadut kokemukset ja korjattava aiemmat puutteet;

25. panee merkille aikaisemmat, yleisesti myönteiset kokemukset, joita on saatu innovatiivisten rahoitusvälineiden käytöstä – kuten välineet, joissa yhdistyvät avustukset ja lainat, sekä riskinjakomekanismit, joita ovat esimerkiksi Euroopan laajuisille liikenneverkoille tarkoitettu lainavakuusväline (LGTT), riskinjakorahoitusväline ja koheesio-politiikan välineet (Jeremie, Jessica, Jaspers ja Jasmine) – erityisten poliittisten tavoitteiden saavuttamiseksi; katsoo, että unionin olisi toteutettava erityisesti toimia, joilla tehostetaan EU:n varojen käyttöä vauhdittavana tekijänä, jolla houkutteellaan lisärahoitusta EIP:ltä, EBRD:ltä, muilta kansainvälisiltä rahoituslaitoksilta ja yksityiseltä sektorilta;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

26. kehottaa siksi komissiota ehdottamaan toimenpiteitä, joilla laajennetaan innovatiivista rahoitusjärjestelmää sen tarkan tutkimisen jälkeen ja sitten, kun on arvioitu täsmällisesti julkiset ja yksityiset sijoitustarpeet, ja ehdottamaan menetelmää, jolla eri lähteistä tulevaa rahoitusta koordinoidaan; kehottaa jäsenvaltioita varmistamaan, että niiden kansallinen oikeuskehys sallii näiden järjestelmien käyttöönoton; kehottaa näin ollen vahvistamaan merkittävästi näiden välineiden lainsäädäntöön, talousarvioon ja täytäntöönpanoon liittyvää kehystä, jotta varmistetaan niiden tehokkuus investointien lisäämisen, kestävyys, EU:n varojen asianmukaisen käytön ja tarkoituksenmukaisen valvonnan, raportoinnin ja vastuuvollisuuden takaamiseksi; painottaa lisäksi tarvetta varmistaa, että taustalla olevat riskit määritetään ja otetaan asianmukaisesti huomioon;

27. panee merkille, että EU:n suurhankkeisiin on perinteisesti ollut vaikeaa löytää yksityisiä sijoittajia; tunnustaa, että yksityiset sijoittajat ovat rahoituskriisin vuoksi entistäkin haluttomampia rahoittamaan EU:n hankkeita ja että on toteutettava toimia riittävän luottamuksen palauttamiseksi, jotta laajoja investointihankkeita tuettaisiin niiden edellyttämällä tavalla; korostaa, että EU:n talousarviota on tuettava sekä lyhyellä että pidemmällä aikavälillä, jotta houkutellaan ja asetetaan saataville yksityisiä varoja EU:n etua edistäviä hankkeita ja erityisesti sellaisia hankkeita varten, jotka tuottavat lisäarvoa EU:n tasolla ja ovat taloudellisesti elinkelpoisia mutta joita ei pidetä kaupallisesti toteuttamiskelpoisina;

28. pitää näin ollen myönteisenä Europe 2020 Project Bond Initiative -hanketta Euroopan investointipankin (EIP) kanssa toteutettuna riskinjakomekanismina, joka tarjoaa rajoitettua tukea EU:n talousarviosta ja jolla lisätään EU:n varoja ja houkutellaan lisää yksityisiä sijoittajia osallistumaan EU:n ensisijaisen tärkeisiin hankkeisiin Eurooppa 2020 -strategian tavoitteiden mukaisesti; kehottaa komissiota laatimaan EU:n joukkovelkakirjalainoja koskevan varteenotettavan ehdotuksen EU:n ja EIP:n yhteisistä välineistä saatujen kokeuksien perusteella ja sisällyttämään ehdotukseen hankkeiden tukikelpoisuutta ja valintaa koskevia selkeitä ja avoimia kriteerejä; muistuttaa, että EU:n etua edistävät hankkeet, jotka synnyttävät vain vähän tuloja, edellyttävät jatkossakin rahoitusta apurahoista; on huolissaan siitä, että EU:n talousarvion rajoitettu koko saattaa rajoittaa lisätuen antamista uusille aloitteille;

29. toistaa tarpeen taata EU:n talousarvioon vaikuttavien innovatiivisten rahoitusvälineiden ja -järjestelmien mahdollisimman suuri avoimuus, luotettavuus ja demokraattinen valvonta; kehottaa komissiota tekemään ehdotuksen täytäntöönpanoa ja hankkeiden tukikelpoisuutta koskevasta kehyksestä, josta päätetään tavallista lainsäätämisympäristystä noudattaen ja jolla taataan se, että näiden välineiden käytöstä saadaan tietoa kaikkialla unionissa ja että budjettivallan käyttäjä osallistuu tähän toimintaan, jolloin parlamentti voi varmistaa, että sen poliittiset päätavoitteet täyttyvät ja että tällaisiin välineisiin kohdistuvaa Euroopan tilintarkastustuomioistuimen valvontaa lisätään;

Moitteettoman varainhoidon varmistaminen

30. katsoo, että varainkäytön ja sen laadun parantamista koskevien periaatteiden olisi ohjattava EU:n talousarvion optimaalista käyttöä sekä ohjelmien ja toimien suunnittelua ja hallintaa vuoden 2013 jälkeen;

31. korostaa lisäksi, että menoja koskevia ohjelmia suunniteltaessa olisi kiinnitettävä äärimmäistä huomiota tavoitteiden selkeyteen, yhteisön säännösten täydelliseen noudattamiseen sekä välineiden ja toimien täydentävyyteen, tukikelpoisuutta ja täytäntöönpanoa koskevien sääntöjen yhteensovittamiseen ja yksinkertaistamiseen, avoimuuteen ja yhteisesti sovittuun vastuuvollisuuteen; korostaa tasa-arvoisen budjetoinnin merkitystä hyvän hallinnon keinona lisätä tehokkuutta ja oikeudenmukaisuutta;

32. korostaa erityisesti, että sääntöjen ja menettelyjen yksinkertaistamisen on oltava keskeinen monialainen painopiste, ja on vakuuttunut siitä, että varainhoitoasetuksen tarkistamisen olisi tältä osin oltava ratkaisevassa asemassa;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

33. painottaa, että unionin varainhoidon parantamista on tuettava seuraamalla tiiviisti edistymistä komissiossa ja jäsenvaltioissa; vaatii jäsenvaltioita kantamaan vastuuta EU:n varojen moitteettomasta käytöstä ja niiden hallinnasta ja antamaan vuosittain kansallisia ilmoituksia EU:n varojen käytöstä asianmukaisella poliittisella tasolla;

34. korostaa tarvetta puuttua maksamatta olevien määrien kasvusuuntaukseen; muistuttaa, että komission mukaan vuoden 2013 loppuun mennessä maksamatta olevat määrät ovat 217 miljardia euroa; toteaa, että monivuotisia ohjelmia täytäntöön pantaessa maksamatta jää väijäämättä tiettyjä määriä, mutta korostaa silti, että maksamatta olevien määrien olemassaolo itsessään edellyttää vastaavien maksujen suorittamista; ei siksi kannata neuvoston lähestymistapaa päättää maksujen määrästä etukäteen ottamatta huomioon tarkkaa arviota todellisista tarpeista; tekee siksi kaikkensa koko vuotuisessa budjettimenettelyssä seuraavassa monivuotisessa rahoituskehityksessä pienentääkseen maksusitoumusmäärärahojen ja maksumäärärahojen välistä eroa lisäämällä maksuja riittävästi;

35. on lujasti sitä mieltä, että kunkin jäsenvaltion hallinta- ja valvontajärjestelmien vahvuuksia ja heikkouksia on arvioitava yksittäisillä politiikanaloilla, jotta parannetaan niiden menettelyjen laatua, joilla jäsenvaltioissa hallitaan ja valvotaan EU:n varoja; katsoo myös, että on parannettava hallintaa, vähennettävä byrokratiaa ja lisättävä avoimuutta sekä parannettava valvontaa – mikä ei tarkoita valvonnan lisäämistä – EU:n varojen käytön ja myös niiden käyttöasteen tehostamiseksi; katsoo siksi, että valvonnan ja sen kustannusten välillä on saavutettava tasapaino;

36. korostaa oikeusvarmuuden ja talousarvion jatkuvuuden merkitystä monivuotisten toimintalinjojen ja ohjelmien täytäntöönpanon onnistumisen näkökulmasta; katsoo siksi, etteivät säännöt saisi muuttua kesken ohjelmakauden ilman asianmukaisia perusteluja ja riittävää vaikutustenarviointia, sillä tämä voi nostaa siirtymäkustannuksia, hidastaa täytäntöönpanoa ja lisätä virheriskiä;

37. korostaa, että institutionaaliset valmiudet ovat yksi keskeisistä tekijöistä, joita unionin politiikkojen menestyksellinen kehittäminen, täytäntöönpano ja valvonta edellyttävät; katsoo näin ollen, että institutionaalisten ja hallinnollisten valmiuksien vahvistaminen kansallisesti, alueellisesti ja paikallisesti saattaisi tukea rakenteellisia mukautuksia ja edistää EU:n varojen sujuvaa ja menestyksellistä käyttöä;

Osa III: poliittiset painopisteet

38. muistuttaa, että Lissabonin sopimuksen voimaantulo vahvistaa unionin politiikkoja ja antaa unionille merkittäviä uusia etuoikeuksia erityisesti ulkopoliittikan, urheilun, avaruuden, ilmastonmuutoksen, energian, matkailun ja kansalaisten suojelun alalla; painottaa, että tämä edellyttää riittäviä taloudellisia varoja; muistuttaa tässä yhteydessä SEUT:n 311 artiklasta, jonka mukaan unionin on huolehdittava siitä, että sillä on tavoitteidensa saavuttamiseksi ja politiikkansa toteuttamiseksi tarvittavat varat;

Eurooppa 2020 -strategian tavoitteita tukeva talousarvio

39. katsoo, että Eurooppa 2020 -strategia olisi asetettava seuraavan monivuotisen rahoituskehityksen pääasialliseksi poliittiseksi viitekehykseksi; katsoo samalla, ettei Eurooppa 2020 -strategia ole unionin kaikki politiikanalat kattava strategia; painottaa, että muut perustamissopimukseen perustuvat politiikat, joille on asetettu eri tavoitteita, on otettava asianmukaisesti huomioon seuraavassa monivuotisessa rahoituskehityksessä;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

40. on sitä mieltä, että Eurooppa 2020 -strategian pitäisi auttaa EU:ta toipumaan kriisistä ja selviytymään siitä entistä vahvempana parantamalla innovoinnin, tutkimuksen ja kehityksen edellytyksiä ja lisäämällä niihin ohjattavia varoja, saavuttamalla ilmastonmuutosta ja energiaa koskevat tavoitteet, parantamalla koulutustasoa ja edistämällä sosiaalista osallisuutta erityisesti köyhyyttä vähentämällä; korostaa, että Eurooppa 2020 -strategialla on määrä puuttua paitsi talouskasvuun ja rahoituksen vakauteen lyhyellä aikavälillä, myös pitkän aikavälin rakenteellisiin muutoksiin, jotka vievät kohti resurssien tehokkaampaan käyttöön perustuvaa kestävämpää kasvua;

41. katsoo, että Eurooppa 2020 -strategian nykyinen sisältö, kuten yleistavoitteet, lippulaivahankkeet, pullonkaulat ja indikaattorit, on hyvin yleisluonteinen, ja kehottaa komissiota esittämään yksityiskohtaisempia ehdotuksia; katsoo lisäksi, että yhtenäismarkkinoiden uudelleen käynnistäminen on Eurooppa 2020 -strategian olennainen osa, jolla lisätään sen eri lippulaiva-aloitteiden välistä synergiaa; painottaa, että strategian tavoitteet voidaan toteuttaa ainoastaan konkreettisten ja johdonmukaisten lainsäädäntöehdotusten avulla, toimintalinjoilla, joihin on liitetty toimiviksi todettuja täytäntöönpanomekanismeja, ja edellyttäen, että jäsenvaltiot sitoutuvat konkreettisesti kansallisiin uudistusohjelmiinsa;

42. korostaa myös, että Eurooppa 2020 -strategia voi olla uskottava ainoastaan, jos varmistetaan siihen sisältyvien tavoitteiden ja niitä varten EU:ssa ja kansallisella tasolla varattavan rahoituksen välinen johdonmukaisuus; katsoo, että seuraavassa monivuotisessa rahoituskehyksessä on otettava huomioon Eurooppa 2020 -strategian tavoitteet, ja aikoo työskennellä määrätietoisesti komission ja jäsenvaltioiden kanssa laatimaan uskottavan rahoituskehiksen, jolla pyritään erityisesti varmistamaan strategian lippulaiva-aloitteiden ja yleistavoitteiden asianmukainen rahoitus; toteaa tältä osin, että tehtävät, varat ja vastuut on määriteltävä selvästi ja jaettava tasapainoisesti unionin ja sen jäsenvaltioiden ja myös paikallis- ja alueviranomaisten välillä; kehottaa komissiota selkeyttämään lippulaiva-aloitteiden talousarvioon liittyvää ulottuvuutta, sillä kyseisten ensisijaisien toimintasuunnitelmien aiheet ulottuvat kaikkiin EU:n talousarviosta rahoitettaviin politiikkoihin;

43. varoittaa, että kymmenvuotisen Eurooppa 2020 -strategian kehittäminen edellyttää riittävää talousarvioon liittyvää joustavuutta, jotta voidaan varmistaa, että talousarviovarat ovat asianmukaisesti mukautettavissa muuttuviin tilanteisiin ja painopisteisiin;

Talouden ohjausjärjestelmää tukeva talousarvio

44. korostaa, että nykyisen Euroopan rahoitusvakautusmekanismin kehityksessä lainatakuita on katettava 60 miljardin euron verran omien varojen enimmäismäärän ja vuosittain budjetoitujen menojen välisestä marginaalista; viittaa lisävelvoitteisiin, joista sovittiin muille kuin euroalueeseen kuuluville jäsenvaltioille tarkoitettuna keskipitkän aikavälin rahoitustuen yhteydessä ja jotka on katettava samasta marginaalista;

45. kehottaa parantamaan talouspolitiikan eurooppalaisen ohjausjakson aikana talousarvioiden yhteensovittamista sekä unionin ja jäsenvaltioiden välistä synergiaa eurooppalaisen lisäarvon lisäämiseksi; kehottaa toteuttamaan toimia, jotta talouspolitiikan eurooppalaisen ohjausjakson aikana lisätään myös jäsenvaltioiden talouksien yhteensovittamista yhteisömenetelmän periaatteen mukaisesti ja parannetaan euroalueen ja sen jäseniksi haluavien jäsenvaltioiden talouden ohjausjärjestelmää rahoitusvakautusmekanismin hyödyntämistarpeen vähentämiseksi; katsoo, että eurooppalaisen ohjausjakson aikana pitäisi keskittyä EU:n ja jäsenvaltioiden julkisten investointien välisen synergian parantamiseen;

46. toteaa, että vuoden 2013 jälkeinen Euroopan vakausmekanismi on organisoitu yksinomaan hallitustenvälisellä tavalla; on huolissaan tästä kehityksestä ja painottaa hallitustenvälisestä lähestymistavasta puuttuvaa demokraattista valvontaa, vastuuvollisuutta sekä toimeenpanoa; korostaa tarvetta ottaa yhteisömenetelmä huomioon Euroopan vakausmekanismissa; muistuttaa, että EU:n talousarvio tarjoaa takuut lainoille, joita jäsenvaltioille myönnetään Euroopan vakausmekanismista sekä järjestelystä, joka tarjoaa keskipitkän aikavälin rahoitustukea euroalueen ulkopuolisten jäsenvaltioiden maksutaseita varten;

47. muistuttaa, että EU:lle on luotu valuutta ilman, että niiden valtioiden välillä, jotka ovat halunneet ottaa sen käyttöön, on tapahtunut todellista taloudellista lähentymistä, ja ilman, että unionilla on riittävän suurta talousarviota omaa valuuttaa varten; katsoo, että tällainen talousarvio edellyttäisi sitä, että huomattava osa nykyisistä jäsenvaltioiden menoista korvattaisiin unionin menoilla, jotta voidaan ottaa yhteisömenetelmä asianmukaisesti huomioon ja vakauttaa euroalueen ja EU:n julkinen talous, mitä velkakriisistä selviäminen edellyttää; pyytää komissiota arvioimaan euro-obligaatiojärjestelmän mahdollista vaikutusta EU:n talousarvioon;

Kasvua edistävä tieto

Tutkimus ja innovointi

48. panee merkille tutkimuksen ja innovoinnin merkityksen nopeutettaessa siirtymistä maailman huipputasoa olevaan kestävään osaamistalouteen; katsoo näin ollen, että seuraavassa monivuotisessa rahoituskehityksessä talousarviovarat pitäisi keskittää voimakkaammin aloille, jotka edistävät talouskasvua ja kilpailukykyä, kuten tutkimukseen ja innovointiin, Euroopan tasolla saatavan lisäarvon ja huippuosaamisen periaatteiden mukaisesti;

49. on lujasti vakuuttunut lisäarvosta, jota saadaan kokoamalla yhä suurempi osa kansallisista tutkimus- ja innovointimenoista yhteen EU:n talousarvioon, jotta saavutettaisiin tarvittava kriittinen massa ja mittakaavaedut, parannettaisiin vaikutusta sekä vähennettäisiin päällekkäisyyttä ja niukkojen varojen tuhlausta;

50. on sitä mieltä, että unionissa ja jäsenvaltioissa on toteutettava yhteisiä julkisen ja yksityisen sektorin toimia, jotta saavutetaan Eurooppa 2020 -strategian tavoite, jonka mukaan kolme prosenttia bruttokansantuotteesta (BKT) käytetään tutkimukseen ja kehitykseen sekä eurooppalaisen tutkimusalueen ja "innovaatiunionin" perustamisen päätökseen saattamiseen; kehottaa EU:n toimielimiä ja jäsenvaltioita sopimaan viipymättä yksityiskohtaisesta etenemissuunnitelmasta tämän tavoitteen saavuttamiseksi ja huomauttaa, että tämä tavoite edellyttäisi EU:n ja jäsenvaltioiden talousarvioista huomattavaa, yhteensä noin 130 miljardin euron vuosittaista taloudellista sitoumusta ja yksityiseltä sektorilta kaksinkertaista sitoumusta;

51. katsoo, että tutkimus- ja kehittämyöhön myönnettävää julkista rahoitusta on lisättävä tuntuvasti, sillä julkiset investoinnit toimivat kannustimena myöhemmille yksityisille investoinneille; korostaa unionin tutkimus-, kehittämis- ja innovointitoiminnan rahoituksen lisäämisen, edistämisen ja varmistamisen tarvetta siten, että asianmukaisia määrärahoja lisätään huomattavasti vuodesta 2013 lähtien erityisesti kahdeksatta tutkimuksen puiteohjelmaa silmällä pitäen; tähdentää tässä yhteydessä, että koheesiopolitiikka on toiminut katalyyttisesti nykyisellä ohjelmakaudella, sillä se on lisännyt tutkimus- ja kehitysinvestointeja, ja kehottaa jatkamaan ja vahvistamaan tätä suuntausta seuraavalla kaudella;

52. painottaa, että määrärahojen lisäämisen ohella on yksinkertaistettava jyrkästi rahoitukseen liittyviä menettelyjä; on erityisen huolissaan siitä, että EU:n varojen käyttöaste Euroopan tiedeyhteisön keskuudessa on pieni, ja kehottaa komissiota jatkamaan sinnikkäästi pyrkimyksiään sovittaa yhteen vaatimukset, jotka koskevat hallinnollisen taakan vähentämistä ja rahoituksen saatavuuden helpottamista tutkijoiden ja pk-yritysten kannalta, siten että samalla säilytetään riittävä budjettivalvonta; tähdentää, että pk-yritykset on vapautettava tietyistä hallinnollisista vaatimuksista siten, että vähennetään byrokratiaa ja kannustetaan innovointiin helpottamalla rahoituksen saatavuutta;

53. pyytää vahvempaa yhteyttä perustutkimuksen ja teollisen innovoinnin sekä innovoinnin ja valmistusprosessin välille; muistuttaa erityisesti, että yksi EU:n tutkimus- ja innovointiohjelmien keskeisistä ongelmista on, ettei tuloksia saada tehokkaasti markkinoille, ja korostaa, miten tärkeää on luoda kannustimia tutkimus- ja kehitystuotteiden kaupallistamiseksi etenkin helpottamalla rahoituksen saatavuutta; korostaa tässä yhteydessä, miten suuri merkitys on rahastoilla, jotka toimivat sulavasti yhdessä ja kehottaa komissiota tekemään tarvittavat mukautukset, jotta keskeiset rahastot voivat täydentää toisiaan;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

54. muistuttaa, että EU:n energia- ja ilmastotavoitteiden saavuttamiseksi EU:n tutkimus- ja kehittämistoimia on edistettävä huomattavasti erityisesti ympäristötutkimuksen, energiatehokkuuden ja uusiutuvan energian teknologian alalla; katsoo lisäksi, että EU voi säilyttää edelläkävijän asemansa vihreän teknologian alalla vain, jos sitä tuetaan asianmukaisilla tutkimustoimilla;

55. katsoo, että innovoivat eurooppalaiset yritykset eivät tarvitse ainoastaan tukia vaan parempaa lainsäädäntöä, parempia yhteyksiä tutkimusperustaan sekä monipuolisempia ja parempia mahdollisuuksia hyödyntää rahoitusta apurahoista lainoihin ja pääomarahoitukseen; kehottaa sen vuoksi jäsenvaltioita ja komissiota luomaan kansallisella ja EU:n tasolla oikeanlaiset edellytykset, jotta yksityinen sektori voi lisätä osuuttaan tutkimus- ja kehitysinvestoinneista; korostaa tarvetta parantaa julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuuksia vähentämällä byrokratiaa ja yksinkertaistamalla nykyisiä menettelyjä; korostaa tältä osin EIP:n ja EIR:n tärkeää roolia ja katsoo erityisesti, että pysyviä riskinjakovälineitä, joita EIP tarjoaa riskinjakorahoitusvälineen välityksellä, olisi laajennettava erityisesti pk-yritysten tukemiseksi;

56. korostaa, että innovointi on yksi Eurooppa 2020 -strategian keskeisistä painopisteistä; tunnustaa, että Euroopan innovaatio- ja teknologiainstituutti on potentiaalisessa avainasemassa EU:n kestävän talouskasvun ja kilpailukyyn moottorina ja maailman huipputason innovaatioiden edistäjänä, ja kehottaa laajentamaan osaamis- ja innovaatioyhteisöjä ja rahoittamaan niitä asianmukaisesti; korostaa Euroopan tutkimusneuvoston merkitystä sen tarjotessa uraa uurtavaa tietoa tuleville innovoijille ja tukiessa tutkimusideoita, joihin liittyy suuri riski; tukee lisäksi käsitystä, että suurien tutkimus- ja kehityshankkeiden rahoituksen turvaamiseksi on tarpeen laatia pitkän aikavälin rahoitusstrategioita;

Teollisuus ja pk-yritykset

57. korostaa, että vahva ja monipuolinen teollinen perusta on ratkaisevan tärkeä kilpailukykyisen, kestävän ja osallistavan Euroopan talouden luomista koskevan tavoitteen saavuttamiselle; muistuttaa, että pk-yritykset ovat talouskasvua, kilpailukykyä, innovointia ja työllisyyttä lisääviä keskeisiä tekijöitä, ja tunnustaa niiden merkityksen varmistettaessa EU:n kestävän talouden elvyttämistä ja edistämistä; pitää näin ollen myönteisenä, että Eurooppa 2020 -strategiassa painotetaan innovaatio- ja teollisuuspolitiikkaa erityisesti lippulaiva-aloitteiden "Innovaatiounioni" ja "Globalisaation aikakauden teollisuuspolitiikka" välityksellä, ja korostaa tarvetta edistää pk-yrityksien kannalta tärkeitä toimia muissa lippulaiva-aloitteissa;

58. kehottaa sijoittamaan pk-yritykset ja yrittäjät Eurooppa 2020 -strategian ytimeen; kehottaa vastaavasti lisäämään seuraavan monivuotisen rahoituskehysten yhteydessä sekä EU:n koheesiopolitiikassa kaikille pk-yrityksiä edistäville ohjelmille ja välineille, erityisesti kilpailukyyn ja innovoinnin puiteohjelmalle sekä Small Business Act -aloitteelle, annettavaa tukea, myös rakennerahastoja käyttämällä; ehdottaa, että pk-yrityksille tarkoitettujen yhteisön välineiden ja rahastot niputetaan paremmin yhteen EU:n talousarviossa; painottaa lisäksi tarvetta edistää rahoitusvälineiden saatavuutta ja soveltuvuutta pk-yrityksien tarpeisiin nähden, muun muassa painottamalla voimakkaammin mikrorahoitusta ja välirahoitusvälineitä sekä jatkamalla ja laajentamalla kilpailukyyn ja innovoinnin puiteohjelman takuuvälineitä ja riskinjakorahoitusvälinettä tutkimuksen puiteohjelman yhteydessä;

Digitaalistrategia

59. katsoo, että EU:lla pitäisi olla johtoasema tieto- ja viestintäteknologian kehittämisessä sekä tieto- ja viestintäteknologian ja innovointiin liittyvien avoimien standardien aseman parantamisessa; korostaa tarvetta kehittää sisällön ja tiedon vapaata liikkuvuutta eli niin kutsuttua viidettä vapautta; pitää tärkeänä varmistaa EU:n digitaalistrategian nopea täytäntöönpano ja jatkaa pyrkimyksiä, joiden päämääränä on tarjota kaikille EU:n kansalaisille mahdollisuus käyttää nopeita internet-yhteyksiä vuoteen 2020 mennessä myös vähemmän kehittyneillä alueilla;

Taivas ja avaruus

60. katsoo, että avaruuteen liittyvä toiminta on perustana innovoinnille ja teolliselle toiminnalle sekä ammattitaitoa edellyttäville työpaikoille ja lisää kansalaisten hyvinvointia ja turvallisuutta; katsoo, että vasta käynnistetyn EU:n avaruuspolitiikan kehittäminen edellyttäisi loogisesti asianmukaista budjettikohtaa ja riittävää rahoitusta; painottaa alalla toteutettavien laajamittaisten hankkeiden strategista merkitystä: niitä ovat maailmanlaajuiset satelliittinavigointijärjestelmät (Galileo ja Euroopan geostationaarinen navigointilisä-järjestelmä), ympäristön ja turvallisuuden maailmanlaajuinen seurantajärjestelmä (GMES) ja uuden sukupolven eurooppalainen ilmaliikenteen hallintajärjestelmä (SESAR), joka mahdollistaa yhtenäisen eurooppalaisen ilmatilan luomisen; painottaa, että pitkät toteutusajat ja näihin hankkeisiin jo tehdyt investointisitoumukset huomioon ottaen rahoituksen suunnittelun johdonmukaisuus ja siihen sitoutuminen useiksi rahoitussuunnittelukausiksi ovat tärkeitä seikkoja;

Oikeanlaista osaamista tulevaisuuden työvoimalle

61. tähdentää, että kriisi saattaa pahentua ja pidentyä, mikäli koulutukseen ja elinikäiseen oppimiseen ei panosteta asianmukaisesti lyhyellä aikavälillä, sillä muutoin kansalaisilla ei ole uudessa osaamistaloudessa tarjolla olevissa työpaikoissa vaadittavia taitoja; korostaa näin ollen EU:n kiireellistä tarvetta tukea julkisia investointeja näihin aloihin; muistuttaa, että koulun keskeyttämisaste ja rajallinen pääsy korkeakouluihin ja yliopistoihin vaikuttavat keskeisesti siihen, että pitkäaikaistyöttömyys on korkealla, ja haittaavat sosiaalista yhteenkuuluvuutta; katsoo sen vuoksi, että koulutuksen, tutkimuksen ja kehityksen sekä työllisyyden välistä yhteyttä on ehdottomasti vahvistettava;

62. huomauttaa, että on tärkeää taata opetuksen, liikkuvuuden, nuorille tarkoitettujen ohjelmien, koulutukseen ja elinikäiseen oppimiseen liittyvien ohjelmien, sukupuolten välisen tasa-arvon edistämisen sekä työmarkkinoille sopeutumiseen tähtävien toimenpiteiden asianmukainen rahoitus, koska siten edistetään merkittävästi koulun keskeyttämisen ja työttömyyden torjumista sekä Eurooppa 2020 -strategian yleistaavoitteiden saavuttamista; katsoo, että lähivuosina kestäväan yhteiskuntaan siirtyminen edellyttää sitä, että uusien vihreiden työpaikkojen edistämisen tärkeys otetaan huomioon, ja että tämän päämäärän toteuttamiseen tarvitaan uutta koulutusta;

63. katsoo, että uusia taitoja ja työpaikkoja koskevaa lippulaiva-aloitetta olisi laajennettava koskemaan heikoimmassa asemassa olevia ryhmiä, kuten romaneita, ja henkilöitä, joilla on vaikeuksia päästä työmarkkinoille; korostaa Euroopan sosiaalirahaston (ESR) tärkeää merkitystä Eurooppa 2020 -strategian sosiaalisten ja työllisyyttä koskevien tavoitteiden saavuttamisessa; toteaa näin ollen, että ESR:a olisi pidettävä poliittisena painopisteenä ja sille olisi myönnettävä varoja sen mukaisesti; kannattaa ESR:n strategisempaa käyttöä naisten ja miesten tasa-arvon, työmarkkinoille pääsyn ja työelämään uudelleen integroitumisen edistämiseen sekä työttömyyden, köyhyyden ja sosiaalisen syrjäytymisen sekä kaikenlaisen syrjinnän torjuntaan;

Kasvua ja työllisyyttä edistävä koheesio

64. korostaa, että koheesiopolitiikka tuottaa kiistattomasti eurooppalaista lisäarvoa, koska se on vakiinnuttanut paikkansa kasvun ja työpaikkojen luomismekanismina sekä lähentymisen, kestäväan kehityksen ja solidaarisuuden välineenä ja on jo vuosikymmeniä ollut yksi unionin tärkeimpiä, näkyvimpiä ja menestyksekkäimpiä politiikkoja; huomauttaa kuitenkin, että nykyaikaisessa koheesiopolitiikassa on toteutettava lukuisia rakenteellisia uudistuksia erityisesti yksinkertaistamisen alalla, vastattava unioniin kohdistuviin keskeisiin haasteisiin ja edistettävä synergiaa käytännössä muiden politiikkojen ja välineiden kanssa; on vakuutunut siitä, että EU:n koheesiopolitiikan pitäisi säilyä koko EU:n laajuisena politiikkana, jossa kaikilla EU:n alueilla on mahdollisuus saada käyttöönsä voimavaroja, kokemusta ja tukea;

65. muistuttaa, että koheesiopolitiikan merkitys on kasvanut, kun Lissabonin sopimus tuli voimaan ja siihen liitettiin alueellinen koheesio; katsoo tässä yhteydessä, että kaikkia alueellisen yhteistyön muotoja (rajat ylittävä, alueiden välinen ja valtioiden välinen yhteistyö) on vahvistettava; painottaa, että makroalueellista yhteistyötä ja makroalueellisia strategioita olisi myös käsiteltävä;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

66. korostaa koheesiopolitiikan keskeistä roolia Eurooppa 2020 -strategian tavoitteiden saavuttamiseksi ja katsoo, että vakaa ja itsenäinen koheesiopolitiikka on strategian onnistuneen täytäntöönpanon edellytys; korostaa, että koheesiopolitiikalla edistetään sen monialaisen luonteen ansiosta merkittävästi kaikkien Eurooppa 2020 -strategian tavoitteiden saavuttamista, toisin sanoen älykästä, kestäväää ja osallistavaa kasvua ja että tämä olisi otettava huomioon seuraavan monivuotisen rahoituskehysten rakenteessa siten, että ei hyväksytä koheesiopolitiikan pilkkomista eri otsakkeisiin tai alaotsakkeisiin; muistuttaa kuitenkin, että EU:n koheesiopolitiikalla on täytettävänäään omat tehtävänsä ja tavoitteensa, jotka on vahvistettu Eurooppa 2020 -strategiaa pidemmälle menevässä SEUT:n 174 artiklassa; painottaa, että nämä olisi säilytettävä seuraavalla ohjelmakaudella erityisesti EU:n jatkuvan taloudellisen, sosiaalisen ja alueellisen lähentymisen tarpeen vuoksi;

67. korostaa, että menestyksellinen ja tehokkaampi koheesiopolitiikka edellyttää riittävästi määrärahoja ja että sille nykyisellä rahoitusohjelmakaudella myönnetty määrät olisi vähintäänkin säilytettävä ennallaan seuraavalla rahoitusohjelmakaudella, jotta voidaan tehostaa toimia EU:n alueiden välisten kehityserojen kaventamiseksi; toistaa tässä yhteydessä painokkaan vaatimuksensa, jonka mukaan on varmistettava, että seuraavan monivuotisen rahoituskehysten yhteydessä käyttämättömät tai vapautuneet koheesiorahaston varat olisi säilytettävä EU:n talousarviossa eikä niitä tulisi palauttaa jäsenvaltioille; muistuttaa, että sen mielestä BKT henkeä kohden pitäisi säilyä aluepoliittista tukea koskevan tukikelpoisuuden pääperusteena;

68. katsoo, että jäsenvaltioiden ja alueiden olisi keskitettävä EU:n määrärahat ja kansalliset varat muutamisiin painopistealoihin ja hankkeisiin, jotka ovat todella Euroopan edun mukaisia, kuten tutkimus ja kehittäminen sekä innovointi, ja jotka vastaavat niiden ratkottavina olevia erityisiä haasteita; kehottaa näin ollen komissiota laatimaan konkreettisia ehdotuksia, jotta varmistetaan koheesiorahoituksen voimakkaampi aihekohtainen keskittäminen Eurooppa 2020 -strategian painopistealoihin, ja katsoo, että olisi otettava käyttöön järjestelmä, joka on nykyistä "korvamerkitsemistä" enemmän tuloksiin suuntautuva, ja että samalla on varmistettava, että tässä aihekohtaisessa lähestymistavassa otetaan asianmukaisesti huomioon aluekohtaiset tarpeet ja painopisteet; pitää tältä osin myönteisenä komission aikomusta sopia kunkin jäsenvaltion ja sen alueiden tai suoraan varsinaisten alueiden kanssa määriteltyjen tavoitteiden saavuttamiseksi asetettavista erityisistä ehdoista kehitys- ja investointikumppanuutta koskevien sopimuksien sekä toimintaohjelmien kehityksessä;

69. uskoo vakaasti yhdenmisen poliittisen lähestymistavan merkitykseen ja katsoo, että kaikki seuraavaan monivuotiseen rahoituskehukseen sisältyvät aihekohtaiset investoinnit olisi sovittava yhteen koheesiopolitiikassa tehtävien investointien kanssa; pitää siksi erittäin tärkeänä yhteensovittamisen parantamista, tarpeettomien päällekkäisyyksien välttämistä ja suurempien synergiaetujen luomista Euroopan aluekehitysrahaston, Euroopan sosiaalirahaston, koheesiorahaston, Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahaston ja Euroopan kalatalousrahaston välillä; pitää myös erittäin tärkeänä välttää päällekkäisyyttä Euroopan globalisaattiorahaston ja Euroopan sosiaalirahaston välillä ja parantaa niiden keskinäistä koordinaatiota; katsoo näin ollen, että sellaisen yhteisen strategisen kehityksen luominen, jossa määritetään yhteiset sijoituksia koskevat painopistealat kaikkia näitä rahastoja varten, on tärkeä askel tähän suuntaan; katsoo lisäksi, että yhteensovittamista on tapahduttava kaikilla politiikan tasoilla strategisesta suunnittelusta toteutukseen; on vakuuttunut siitä, että Euroopan sosiaalirahaston on säilyttävä koheesiopolitiikan olennaisena osana kaikissa ohjelmasuunnittelun, täytäntöönpanon ja hallinnoinnin vaiheissa;

70. katsoo, että kaupunkialueilla, joihin erilaiset ongelmat (muun muassa työttömyys, sosiaalinen syrjäytyminen, ympäristön pilaantuminen ja maahanmuutto) voimakkaasti keskittyvät, voi olla tärkeä rooli aluekehityksen kannalta ja että ne voivat osallistua käytännössä taloudellisten ja sosiaalisten erojen poistamiseen; korostaa näin ollen tarvetta omaksua näkyvämpi ja kohdistetumpi lähestymistapa koheesiopolitiikan kaupunkiin liittyvään ulottuvuuteen, samalla kun varmistetaan kaupunki-, esikaupunki- ja maaseutualueiden synergisen kehittämisen tasapuoliset edellytykset;

71. tunnustaa, että perussopimuksen mukaisesti maaseutuun, teollisuuden muutosprosessissa oleviin alueisiin sekä vakavista ja pysyvistä luontoon tai väestöön liittyvistä haitoista kärsiviin alueisiin, kuten pohjoisiin alueisiin, joiden väestöntiheys on erittäin alhainen, ja saaristo-, rajaseutu- ja vuoristoalueisiin sekä

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

syrrjäisimpiin alueisiin, on kiinnitettävä erityistä huomiota; on sitä mieltä, että näiden alueiden voimavaroilla ja valmiuksilla voi olla merkittävä asema Euroopan unionin tulevan kilpailukyvyn kannalta; painottaa näin ollen, että nämä haasteita kohtaavat alueet olisi tunnustettava myös tulevassa monivuotisessa rahoituskehysessä; katsoo, että pysyvistä haitoista kärsiviä alueita varten on laadittava erityinen strategia, kuten Euroopan parlamentin 22. syyskuuta 2010 antamassa päätöslauselmassa esitetään;

72. muistuttaa, että koheesiopolitiikkaa on kritisoitu erityisesti sen monimutkaisista säännöistä; painottaa ristiinrahoituksen ja koheesiopolitiikan sääntöjen ja menettelyjen yksinkertaistamisen merkitystä, monimutkaisuuden ja hallinnollisen rasituksen vähentämistä ja varojen avoimempaa ja tehokkaampaa jakamista kaupungeille, kunnille ja alueille; painottaa, että tarkastus- ja valvontajärjestelmien olisi vastattava tiukimpia vaatimuksia, jotta väärinkäytökset voidaan havaita ja niistä voidaan rankaista asianmukaisesti; korostaa, että tarkastuksia on tehtävä suhteellisuusperiaatteen mukaisesti riittävän usein suhteessa sääntöjenvastaisuuksien riskiin;

73. kehottaa parantamaan koheesiopolitiikan täytäntöönpanoon liittyviä seuranta- ja arviointijärjestelmiä; korostaa, että kumppanuusperiaatteella olisi oltava ratkaiseva asema tässä parantamisessa ja että sitä on vahvistettava yksinkertaistamisen yhteydessä; katsoo, että konkreettisten ja mitattavissa olevien tulosindikaattoreiden laatimista olisi pidettävä soveltuihin tavoitteisiin liittyvän tosiasiallisen edistymisen mittaamisen edellytyksenä; pitää myönteisinä komission ehdotuksia, jotka koskevat kunkin toimintaohjelman ennakoarviointia, ohjelman voimassaolon aikana toteutettavaa arviointia ja vaikutustenarviointia; muistuttaa, että koheesiopolitiikan muut periaatteet, kuten yhteisrahoitus, monitasoinen hallinto, alhaalta ylös -lähestymistapa, sukupuolten tasa-arvon huomioon ottaminen ja täydentävyys, ovat osoittaneet olevansa merkittäviä, ja katsoo, että ne olisi säilytettävä seuraavassa monivuotisessa rahoituskehysessä;

74. kehottaa komissiota ottamaan seuraavan ohjelmakauden ajaksi käyttöön väliryhmän niitä alueita varten, joiden asukasta kohti laskettu BKT on 75–90 prosenttia EU:n BKT:sta, jotta voidaan selkiyttää kyseisten alueiden asemaa ja turvata niiden kehitys paremmin; pyytää komissiota antamaan lisätietoa tällaisen vaihtoehdon vaikutuksista talousarvioon; kehottaa komissiota laatimaan myös konkreettisia ehdotuksia siitä, miten vahvistetaan näiden alueiden ja muiden samalla kehitystasolla olevien alueiden yhdenvertaisuutta; korostaa, että seuraavan ohjelmakauden ajaksi siirtymäkauden toimenpiteiden käyttöön ottaminen niitä alueita varten, jotka eivät täytä lähentymistavoitteita ja joiden asukasta kohti laskettu BKT on 75–90 prosenttia EU:n BKT:sta, ei saa heikentää nykyisiä lähentymistä (tavoite 1), kilpailukykyä (tavoite 2) tai Euroopan alueellista yhteistyötä (tavoite 3);

75. varoittaa soveltamasta vakaus- ja kasvupolitiikkaan liittyviä makroekonomisia ehtoja koskevia sanktioita koheesiorahastoihin, koska siten toimittaisiin täysin niiden tavoitteiden vastaisesti, joihin koheesiopolitiikan yhteydessä olisi pyrittävä, etenkin vastoin alueellisen eriarvoisuuden vähentämisen tavoitetta; korostaa siksi tarvetta tehostaa valvontaa, jotta varmistetaan, että rakennerahastovaroja käytetään EU:n lainsäädännön ja niille asetettujen tavoitteiden mukaisesti;

76. on erityisen huolestunut toimintaohjelmien hitaasta käynnistymisestä kunkin ohjelmakauden alussa, mikä johtuu muun muassa edellisten toimintaohjelmien päätökseen saattamisen kanssa päällekkäisestä vaiheesta; kiinnittää huomiota siihen, että ongelma on ratkaistava ajoissa tarkastelemalla tällaisia viiveitä aiheuttavia tekijöitä; huomauttaa näin ollen, että on taattava tietty ohjelmakausien välinen jatkuvuus siltä osin kuin kyse on kansallisten hallinta- ja valvontajärjestelmien ja -viranomaisten perustamisesta;

77. kannustaa paikallisia ja alueellisia viranomaisia hyödyntämään mahdollisimman laajalti innovatiivisia rahoitusvälineitä esimerkiksi uusiutuvien rahastojen kautta energiatehokkuutta edistävässä toimenpiteessä; vaatii, että näitä välineitä on yksinkertaistettava ja että niiden demokraattista valvontaa on lisättävä;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011*Luonnonvarojen hallinta ja kestävä kehitys*

Yhteinen maatalouspolitiikka

78. vahvistaa, että yhteistä maatalouspolitiikkaa (YMP) olisi suunnattava myös kohti Eurooppa 2020 -strategian tavoitteiden saavuttamista ja että YMP:n molempien pilarien olisi oltava tältä osin merkittävässä asemassa ja annettava oma, erityinen panoksensa toimeen täydentäen; painottaa, että YMP:lle on luotu vakaa perusta Lissabonin sopimuksessa, jossa määritellään sen tavoitteet ja tehtävät;

79. korostaa, että vaikka nykyisen ja uudistetun YMP:n ensisijaisena tehtävänä on taata Euroopan unionin elintarvikevarojen ja maailman ruokahuolto, kun elintarvikkeiden hinnat nousevat ja maailmalla kärsitään elintarvikepuutteesta, samalla se tuottaa monenlaisia muitakin kuin maatalousmarkkinoihin liittyviä julkishyödykkeitä, kuten maatalousmaiden säilyttäminen tuotannossa kaikkialla Euroopassa, maisemien monimuotoisuuden muovaaminen, biologisen monimuotoisuuden ja eläinten hyvinvoinnin edistäminen, ilmastonmuutoksen hillitseminen, maaperän ja vesien suojeleminen, maaseudun autioitumisen, köyhyyden ja eriytymisen torjuminen, työpaikkojen ja yleisen edun mukaisten palvelujen tarjoaminen maaseutualueilla, kestävämmän elintarviketuotannon edistäminen ja uusiutuvien energialähteiden tukeminen;

80. kehottaa komissiota esittämään YMP:n uudistamista koskevia ehdotuksia, joiden tavoitteena on tehostaa YMP:n talousarvion jakamista ja käyttämistä muun muassa tasapuolistamalla suorien maksujen oikeudenmukaista jakamista jäsenvaltioiden, alueiden ja viljelijöiden kesken siten, että vahvistetaan yhteiskunnan edellyttämien julkishyödykkeiden tuottamiseen liittyviä ehtojen asettamista, ja siten, että kohdistetaan maksuja paremmin, jotta julkisille varoille taataan paras tuotto; korostaa tarvetta säilyttää YMP:n kahden pilarin järjestelmä ja yksinkertaistaa täytäntöönpanomekanismeja;

81. kannattaa kehitysmaiden elintarvikeomavaraisuutta; muistuttaa, että WTO:n jäsenet sitoutuivat Hongkongissa vuonna 2005 pidetyssä ministerikokouksessa kaikenlaisten vientitukien poistamiseen; katsoo, että uuden YMP:n on vastattava EU:n kehitykseen vaikuttavien politiikkojen johdonmukaisuuden käsitettä; korostaa, että unioni ei saa käyttää enää maataloustuotteiden vientitukia ja sen on jatkettava toimien koordinaatiota maailman suurimpien maataloustuottajien kanssa kauppaa vääristävien tukien leikkaamiseksi;

82. painottaa, että kun otetaan huomioon monenlaiset tehtävät ja tavoitteet, jotka YMP:n edellyttään ottavan huomioon, YMP:lle varainhoitovuonna 2013 myönnettävät varat on vähintään säilytettävä ennallaan seuraavalla rahoitusohjelmakaudella;

83. kehottaa lisäämään Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahaston, Euroopan aluekehitysrahaston (EAKR) ja muiden koheesio- ja rakennerahastojen yhteensovittamista alueellisen lähestymistavan vahvistamiseksi; pyytää komissiota esittämään erityisiä ehdotuksia siitä, miten olisi mahdollista saavuttaa parempia synergiaetuja muiden kuin maatalouteen liittyvien toimien rahoittamiseksi Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta ja muista asianomaisista välineistä; odottaa, että maatalouden taantuma-alueilla tapahtuvaan talouden monipuolistumiseen kytkeytyvät menot kasvavat seuraavien monivuotisten rahoituskehysten aikana;

Kalastus

84. painottaa, että kalavarat ovat koko maailman elintarvikevarojen kannalta olennainen julkishyödyke; huomauttaa, että kalastus ja vesiviljely sekä niihin liittyvät toimet ovat usein pääasiallinen elinkeinon ja kestävä työllisyyden lähde rannikko- ja saaristoalueilla sekä syrjäisillä seuduilla; katsoo, että yhteiselle kalastuspolitiikalle (YKP) on myönnettävä riittävästi rahoitusvaroja vuoden 2013 jälkeiselle kaudelle, jotta saavutetaan uudistetun YKP:n keskipitkän ja pitkän aikavälin tavoitteet (vakaa, kestävä ja elinkelpoinen

kalastusala), helpotetaan kalakantojen elvyttämistä ja tarkastellaan kalastustoiminnan vähentämiseen liittyviä sosiaalisia näkökulmia; tunnustaa tarpeen lisätä koordinoitua koheesiopolitiikan kanssa; painottaa, että Euroopan kalatalousrahastoa olisi käytettävä kestävämmille kalastusmenetelmille – kestävä enimmäistuoton periaatteen mukaisesti – ja meren ekosysteemien suojelemiselle myönnettävään tukeen ja samalla olisi kiinnitettävä erityistä huomiota pienimuotoiseen kalastukseen;

Ympäristö, ilmastonmuutos ja varojen tehokas käyttö

85. korostaa, että unionin tulisi olla muutoksen edelläkävijänä pyrittäessä kohti kestävä taloutta ja edistää siirtymistä kestäväan yhteiskuntaan, jossa Euroopan teollisuus olisi kilpailukykyinen ja energia olisi kohtuuhintaista, jotta voitaisiin taata puhdas ja turvallinen elinympäristö; korostaa, että tähän olisi päästävää muun muassa vähentämällä energiankulutusta kaikilla aloilla, mikä edellyttää hyvin toimivia energian sisämarkkinoita ja infrastruktuureja, hajauttamalla energian hankintaa, lisäämällä uusiutuvan energian käyttöä, parantamalla biologisen monimuotoisuuden suojelua ja varmistamalla ekosysteemin kestävyys;

86. korostaa, että LIFE+-ohjelma on pantu onnistuneesti täytäntöön ja se on osoittanut merkityksensä luonnon monimuotoisuuden ja ympäristönsuojelun turvaamisen kannalta; painottaa tarvetta jatkaa hyvin rahoitettuja ympäristön ja luonnon monimuotoisuuden suojeluun tähtäviä ohjelmia, jotta EU:n ympäristötavoitteet saavutetaan varsinkin ohjelmien "LIFE+" ja "NATURA 2000" osalta;

87. korostaa sellaisen monialaisen lähestymistavan merkitystä, jossa yhdistyvät ilmastonmuutoksen torjumiseksi ja kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseksi kaikilla asianomaisilla politiikan aloilla, myös ulkopoliittikan alalla, toteutettavat toimet – etenkin energiansäästötoimet; on vakuuttunut siitä, että sopivat kannustimet, kuten EU:n menot ja lainsäädäntöä koskevat ehdot, ovat keskeisiä tekijöitä, jotta saavutetaan Eurooppa 2020 -strategian tavoitteet tällä alalla; katsoo näin ollen, että ilmastotoimet olisi sisällytettävä kaikkiin asianomaisiin menoluokkiin, myös ulkosuhteiden menoluokkaan, ja että uusille hankkeille olisi tehtävä ilmastovaikutusarvioinnit; katsoo, että nykyistä suurempi osa EU:n päästökauppajärjestelmän tuloista olisi sijoitettava ilmastonmuutoksen hillitsemiseen ja ilmastoalan innovointiin;

88. katsoo, että Eurooppa 2020 -strategian perustavoitteisiin kuuluu kestävyttä koskevaan haasteeseen vastaaminen ottamalla käyttöön ympäristöä koskevia kriteerejä ja tehostamalla varojen ja energian käyttöä ilmastonmuutoksen torjumiseksi;

89. tukee vastaavasti ehdotusta, jonka komissio esitti talousarvion kokonaistarkastelun yhteydessä ja jonka mukaan olisi otettava käyttöön velvollisuus ilmoittaa avoimesti, millä alakohtaisilla ohjelmilla on edistetty Eurooppa 2020 -strategiassa määritellyjä 20/20/20-ilmasto- ja energiatavoitteita ja osallistuttu "Resurssitehokas Eurooppa" -lippulaiva -aloitteen tavoitteiden saavuttamiseen;

90. korostaa EU:n maailmanlaajuisista vastuuta ilmastonmuutoksen torjumisessa; muistuttaa, että Kööpenhaminan ja Cancúnin sopimukseen perustuvien lupauksen, joilla pyritään auttamaan kehitysmaita puuttamaan ilmastonmuutokseen, on oltava "uutta lisärahoitusta" nykyiseen kehitysapuun verrattuna ja näiden kahden politiikan välillä on säilytettävä riittävä johdonmukaisuus; esittää, että tarkoitusta varten perustetaan uusi ohjelma; toistaa Euroopan parlamentin kannan, että EU:n kaikkien politiikkojen rahoitus on pidettävä EU:n talousarviossa; kehottaa ottamaan EU:n kansainväliset ilmastonmuutosta koskevat lupaukset osaksi EU:n talousarviota unionin varojen mahdollisimman suuren vipuvaikutuksen aikaan saamiseksi;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011*Energia*

91. on vakuuttunut siitä, että energian osuutta seuraavasta monivuotisesta rahoituskehystä on lisättävä; katsoo, että uusiutuvan energian teknologian, energiatehokkuuden ja energiansäästötoimien olisi oltava keskeisiä painopistealoja, ja kehottaa lisäämään vastaavasti EU:n rahoitusta näillä aloilla; kehottaa komissiota kehittämään konkreettisia vertailuindikaattoreita ja varmistamaan, että sovitut tavoitteet saavutetaan ja että niitä voidaan seurata tehokkaasti talouspolitiikan eurooppalaisen ohjausjakson puitteissa ja erityissuunnitelmien, kuten kansallisten energiatehokkuussuunnitelmien, välityksellä;

92. korostaa tarvetta lisätä energia-alan tutkimuksen, teknologian kehittämisen ja demonstroinnin rahoitusta, jotta voidaan kehittää kaikkien saatavissa olevaa kestävää energiaa; kehottaa panemaan jo hyväksytyt Euroopan strategisen energiateknologiasuunnitelman (SET-suunnitelma) täysimääräisesti täytäntöön ja antamaan sille asianmukaisen rahoituksen seuraavan monivuotisen rahoituskehysten aikana;

Yhdistynyt Eurooppa

93. koska rahoituksen tarve liikenne- ja energiainfrastruktuurien aloilla on valtava ja koska näiden hankkeiden ulkoisvaikutukset ovat myönteisiä, painottaa tarvetta kehittää kannustava sääntelykehys, jolla edistetään julkisia ja yksityisiä pitkän aikavälin investointeja näille aloille; pyytää kehittämään innovatiivisia rahoitusvälineitä yhteistyössä pitkäaikaisten sijoittajien kanssa;

Euroopan laajuiset energiaverkot

94. toteaa, että energiatehokkuus ja uusiutuvat energialähteet on asetettava etusijalle energiainfrastruktuurin rahoittamisesta päätettäessä; korostaa kiireellistä tarvetta uudenaikaistaa ja parantaa Euroopan energiainfrastruktuuria, luoda älykkäitä verkkoja ja rakentaa liitäntäverkkoja, jotka ovat välttämättömiä energian sisämarkkinoiden toteuttamiseksi, energialähteiden ja kuljetusreittien monipuolistamiseksi kolmansien maiden kanssa, toimitusvarmuuden parantamiseksi, uusiutuvan energian osuuden lisäämiseksi ja energia- ja ilmastotavoitteiden saavuttamiseksi; panee merkille arviot, joiden mukaan alalla on tehtävä erityisesti siirtokapasiteetin varmistamiseksi vuoteen 2020 mennessä merkittäviä sijoituksia, jotka ovat suuruudeltaan noin tuhat miljardia euroa sisältäen uuden tuotantokapasiteetin ja investoinnit sähköverkkoihin; toteaa, että tarvittavat merkittävät investoinnit voidaan nykyisillä energian maailmanmarkkinahinnoilla saada pääosin yksityiseltä sektorilta; korostaa EU:n rahoituksen vaikutuksen maksimoinnin tarvetta sekä rakennerahastojen ja innovatiivisten rahoitusvälineiden suoma tilaisuutta rahoittaa keskeisessä asemassa olevia kansallisia ja rajatylittäviä Euroopan ensisijaisia energiainfrastruktuurihankkeita; painottaa, että Euroopan unionin talousarviosta on osoitettava huomattavasti määrärahoja tämän alan innovatiivisiin rahoitusvälineisiin;

Liikenne ja Euroopan laajuiset liikenneverkot

95. korostaa, että tehokkaaseen liikenneinfrastruktuuriin investoiminen on keskeistä, jotta EU voi puolustaa kilpailukykyään ja valmistella pohjaa kriisin jälkeiselle pitkän aikavälin talouskasvulle; katsoo, että Euroopan laajuiset liikenneverkot (TEN-T-verkot) ovat olennaisia sisämarkkinoiden asianmukaisen toiminnan takaamiseksi ja ne tuottavat merkittävää eurooppalaista lisäarvoa, koska niiden avulla parannetaan EU:n eri alueiden liikenneyhteyksiä ja yhteentoimivuutta takaamalla rajatylittävät yhteenliitännät, poistamalla pullonkauloja, parantamalla liikenteen hallinta- ja liikennetiedotusjärjestelmien käyttöä sekä varmistamalla rajatylittävän infrastruktuurin intermodaalisuuden, mihin jäsenvaltiot eivät yksin sijoittaisi varoja; katsoo, että TEN-T-verkkojen avulla olisi tarjottava aito Euroopan laajuinen ydinverkosto, joka ei ole pelkkä kansallisten hankkeiden yhteenlaskettu lopputulos ja että ydinhankkeiden rahoitusta olisi arvioitava ja tarkasteltava uudestaan edistymisen näkökulmasta eurooppalaisen lisäarvon taustaa vasten; on vahvasti sitä mieltä, että TEN-T-verkot olisi näin ollen asetettava painopistealaksi seuraavan monivuotisen rahoituskehysten yhteydessä;

Keski viikko 8. kesäkuuta 2011

96. katsoo, että ehtoja olisi lisättävä ottamalla käyttöön "käytä tai menetä" -periaate (maksusitoumusten vapauttaminen); katsoo, että jos myönnettyä rajoitusta ei ole käytetty, liikenteen alalla käyttämättä jääneet tai vapautuneet varat olisi säilytettävä EU:n talousarviossa eikä niitä pitäisi palauttaa jäsenvaltioille;

97. muistuttaa, että TEN-T-verkoille myönnettävien varojen rahoitus edellyttää 500 miljardin euron kokonaisinvestointeja vuosina 2007–2020; katsoo siksi, että TEN-T-verkoille myönnettäviä varoja olisi lisättävä seuraavassa monivuotisessa rahoituskehyksessä ja että EU:n ja jäsenvaltioiden välistä koordinaointia olisi tehostettava; katsoo, että TEN-T-verkkojen käytettävissä olevia varoja ja liikennehankkeiden rahoitusta olisi lisättävä myös koheesio politiikan ja alueellisen yhteistyön kehityksen yhteydessä, jotta käytettävissä olevia rahoituslähteitä voidaan näin hyödyntää paremmin; painottaa innovatiivisten rahoitusvälineiden, myös julkisen ja yksityisen sektorin välisen yhteistyön ja joukkovetokirjojen, mahdollista roolia näiden hankkeiden rahoituksessa; katsoo, että koheesiorahastosta kustannettavien menojen ehdoksi olisi asetettava unionin liikennepolitiikan yleisten periaatteiden noudattaminen; katsoo, että TEN-T-verkoille myönnettävällä rahoituksella olisi integroitava aktiivisesti taloudellisen, sosiaalisen ja alueellisen yhteenkuuluvuuden tavoitteet sekä kestävä kehityksen velvoitteet, jotta on mahdollista saavuttaa Eurooppa -2020 strategian tavoitteet ja asettaa mahdollisimman hyvin etusijalle vähähiiliset kuljetusmuodot;

98. kehottaa komissiota ottamaan erityisesti huomioon tarpeen siirtyä käyttämään tavara- ja henkilökuljetuksissa entistä laajemmin kestävämpiä ja tehokkaita liikennemuotoja samalla kun mahdollistetaan eri liikennemuotojen tehokas yhteentoimivuus; katsoo, että TEN-T-verkkoja koskevien suuntaviivojen tulevan tarkistuksen yhteydessä on löydettävä ratkaisuja kansallisten sekä rajatylittävien rautatiejärjestelmien väliseen yhteentoimivuuteen ja asetettava EU:n menoja koskevia ehtoja, jotta saavutetaan aidosti yhtenäinen eurooppalainen rautatiepolitiikka ja varmistetaan sisävesiväylien käytön ja lähimerenkulun lisääminen;

Matkailu

99. muistuttaa, että matkailu on Lissabonin sopimuksen mukaisesti uusi EU:n toimivallan ala, minkä pitäisi näin ollen näkyä myös seuraavassa monivuotisessa rahoituskehyksessä; korostaa matkailun merkitystä Euroopan taloudelle ja katsoo, että EU:n matkailustrategialla pitäisi pyrkiä lisäämään alan kilpailukykyä ja että sille olisi annettava riittävä rahoitus seuraavalla kaudella;

Meripolitiikka

100. tunnustaa merten ja valtamerten kasvavan merkityksen tulevan maailmanlaajuisen talouskasvun kannalta; katsoo, että yhdenmukainen meripolitiikka on jatkettava ja suunnattava rannikkoalueita ja merialtaita koskevien haasteiden ratkaisemiseen niin, että tuetaan sinistä kasvua ja kestävää meritaloutta; vaatii EU:ta lisäämään toimia, joilla tuetaan EU:n kunnianhimoista meripolitiikkaa, jonka avulla EU voi vahvistaa asemansa tällä strategisesti tärkeällä alalla; vaatii myöntämään tälle politiikalle asianmukaiset määrärahat;

Kansalaisuus, vapaus, turvallisuus ja oikeus

Euroopan kulttuurin ja monimuotoisuuden vaaliminen

101. painottaa, että unionin kansalaisuuden edistäminen vaikuttaa välittömästi eurooppalaisten arkielämään ja että siten parannetaan tietoisuutta unionin politiikkojen myötä tarjoutuvista mahdollisuuksista sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjassa ja perussopimuksissa vahvistetuista perusoikeuksista; on vakuuttunut siitä, että on varmistettava riittävä rahoitus kansalaisuuden alalla;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

102. huomauttaa, että nuoriin ja kulttuuriin liittyvät politiikat ovat olennaisen tärkeitä ja kuuluvat ensimmäisten joukossa niihin politiikkoihin, joille on annettava tunnustusta lisäarvosta ja siitä, että ne tavoittavat kansalaiset; kehottaa EU:ta ja jäsenvaltioita tunnustamaan kulttuurialan ja luovan alan kasvavan merkityksen Euroopan taloudelle ja niiden heijastusvaikutukset muihin talouden aloihin; korostaa voimakkaasti, että näiden politiikkojen täyttää potentiaalia voidaan hyödyntää vain, mikäli niille taataan asianmukainen rahoitus, ja kehottaa hyödyntämään täysipainoisesti niiden potentiaalain maaseudun kehittämisen ja koheesiopolitiikassa;

103. muistuttaa, että urheilu on tärkeää terveydelle, taloudelliselle kasvulle ja työllisyydelle sekä matkailulle ja sosiaaliselle yhteenkuuluvuudelle ja että SEUT:n 165 artiklassa annetaan EU:lle uusia toimivaltuuksia urheilun alalla; pitää urheilun eurooppalaisen ulottuvuuden kehittämistä annettua komission tiedonantoa (KOM(2011)0012) tervetulleena ensimmäisenä askeleena urheilualan ja erityisesti arkiliikunnan aikaansaaman lisäarvon arvioimiseksi, ja toteaa, että tiedonannossa perehdytään urheiluun yhteiskunnallisesta, taloudellisesta ja urheilutoiminnan järjestäytymisen näkökulmasta;

Nuorisopolitiikka

104. painottaa, että nuoret olisi otettava tärkeäksi painopistealaksi EU:ssa ja että nuorisoulottuvuudella olisi oltava näkyvä ja aiempaa vankempi asema EU:n politiikoissa ja ohjelmissa; on sitä mieltä, että nuoret olisi nähtävä EU:n laajuisena kysymyksenä, jonka pohjalta voidaan hakea nuoriin, koulutukseen ja liikkuvuuteen liittyvien eri politiikan alojen välisiä synergiaetuja; on tyytyväinen "Nuoret liikkeellä" -lippulaiva-aloitukseen, joka yksi Eurooppa 2020 -strategian kulmakivistä; korostaa erityisesti, että nuorisohjelmat, kuten elinikäisen oppimisen ohjelma ja Nuoret liikkeellä -ohjelma, joiden kustannukset ovat alhaisia tuensaajaa kohti ja jotka ovat siksi erittäin tehokkaita, olisi pidettävä erillisinä ohjelmina seuraavassa monivuotisessa rahoituskehityksessä, ja että niihin kannattaa panostaa paljon enemmän;

Vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alue

105. painottaa, että Lissabonin sopimuksessa vahvistettuihin perusoikeuksiin ja yhdenvertaisuuteen perustuvan vahvan kulttuurin luomisen on säilyttävä EU:n painopistealueena. korostaa, että vaikka nämä arvot on otettava yleisesti huomioon talousarviossa, on niille taattava riittävä kohdennettu rahoitus;

106. panee merkille, että unionin taloudellisen, kulttuurisen ja sosiaalisen kasvun edellytyksenä on vakaa, lainmukainen ja turvallinen ympäristö, jossa kunnioitetaan ja vahvistetaan perusoikeuksia ja suojellaan kansalaisvapauksia; katsoo näin ollen, että tehokas oikeus- ja sisäpolitiikka on talouden elpymisen edellytys ja keskeinen tekijä laajemmassa poliittisessa ja strategisessa yhteydessä; painottaa, että EU:n sisäasioiden alan painopisteet on tärkeää ottaa huomioon unionin ulkoisessa ulottuvuudessa ja myös Euroopan naapuruuspolitiikassa, kun otetaan erityisesti ottaen huomioon, miten kasvava maahanmuutto vaikuttaa kolmansia maita koskevaan EU:n politiikkaan; painottaa maahanmuutto-, turvapaikka- ja turvallisuuspolitiikkojen asianmukaista rahoitusta sekä sitä, että EU:n painopisteet on otettava huomioon niiden toteutuksessa;

107. korostaa yhdenmetyt lähentymistavan tarvetta kiireellisten maahanmuuttoa ja turvapaikkoja koskevien kysymysten yhteydessä sekä unionin ulkorajojen hallintaan nähden samoin kuin riittävää rahoitusta ja tukivälineitä hätätilanteiden varalle, jotka annetaan käyttöön ihmisoikeuksien kunnioittamisen ja kaikkien jäsenvaltioiden välisen solidaarisuuden hengessä siten, että otetaan huomioon kansalliset vastuut ja määritetään tehtävät selkeästi; huomauttaa tältä osin, että Frontex-viraston, Euroopan turvapaikka-asioiden tukiviraston sekä yhteisvastuuta ja maahanmuuttovirtojen hallintaa koskevaan puiteohjelmaan liittyvien rahastojen kasvavat haasteet on otettava asianmukaisesti huomioon;

108. panee merkille, että vapauden, oikeuden ja turvallisuuden alueen rahoitusosuus unionin talousarviosta on suhteellisen pieni, ja painottaa, että tulevan monivuotisen rahoituskehityksen yhteydessä näille politiikoille on myönnettävä asianmukaista ja objektiivisesti perusteltavissa olevaa rahoitusta, jotta unioni voi toteuttaa toimia erityisesti uusiin tehtäviin liittyen, jotka on määritelty Tukholman ohjelmassa ja Lissabonin sopimuksessa;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

109. korostaa, että eri rahastojen ja ohjelmien välistä synergiaa on parannettava, ja tuo esiin, että varojen hallinnoinnin yksinkertaistaminen ja ristiinrahoituksen salliminen mahdollistavat lisävarojen ohjaamisen yhteisiin tavoitteisiin; on tyytyväinen komission aikomukseen vähentää sisäasioiden alan talousarviovälineiden kokonaisuutta siten, että otetaan käyttöön kahden pilarin rakenne ja mahdollisuuksien mukaan yhteinen hallinnointi; uskoo, että tällainen toimintatapa edistäisi merkittävästi nykyisten rahastojen ja ohjelmien yksinkertaistamista, järjeistämistä, lujittamista ja avoimuutta; korostaa kuitenkin tarvetta varmistaa, että sisäasiainpolitiikan eri tavoitteet eivät sekoitu toisiinsa;

Maailmanlaajuinen Eurooppa

110. toistaa olevansa hyvin huolestunut unionin ulkopolitiikan täytäntöönpanoon liittyvästä jatkuvasta rahoitusvajeesta ja erityisesti akuuteista joustavuusongelmista, jotka johtuvat ulkoisten tapahtumien arvaamattomuudesta sekä toistuvista kansainvälisistä kriiseistä ja hätätilanteista; korostaa vastaavasti, että on tarpeen poistaa ero, joka vallitsee sen tavoitteiden ja varojen välillä ulkopolitiikan alalla, siten, että taataan asianmukaiset rahoitusvarat ja tehokkaat joustavuusjärjestelmät, jotta unioni voi vastata maailmanlaajuisiin haasteisiin ja odottamattomiin tilanteisiin; toistaa pyyntönsä siitä, että talousarvioon kohdistuvia seurauksia, jotka johtuvat unionin uusista sitoumuksista ja tehtävistä, on pidettävä ohjelmoitujen menojen lisäksi aiheuttavina menoina, jotta olemassa olevat painopistealat eivät vaarannu;

111. huomauttaa, että unionin myöntämän maailmanlaajuisen rahoitustuen ja sen kansainvälisissä neuvotteluissa usein rajoitettujen vaikutusmahdollisuuksien välillä vallitsee ero ja korostaa, että on tarpeen lisätä unionin poliittista roolia ja vaikutusvaltaa kansainvälisissä elimissä ja foorumeilla; katsoo, että EU:n pitäisi huolehtia siitä, että sen poliittinen asema vastaa sen antamaa taloudellista apua;

Euroopan ulkosuhdehallinto

112. panee merkille, että Euroopan ulkosuhdehallinto on edennyt rakennusvaiheeseen; korostaa, että neuvoston 26. heinäkuuta 2010 tekemän päätöksen mukaan Euroopan ulkosuhdehallinnon "perustamisessa olisi noudatettava kustannustehokkuuden periaatetta ja pyrittävä välttämään budjettivaikutuksia" ⁽¹⁾; korostaa, että uudelle hallinnonalalle on myönnettävä riittävästi rahoitusta, jotta EU pystyy saavuttamaan päämääränsä ja toimimaan maailmanlaajuisesti; korostaa vastaavasti, että uudella hallinnonalalla on voitava täysimääräisesti hyödyntää tehokkuusetuja, jotka johtuvat varojen keskittämisestä unionissa sekä jäsenvaltioiden kanssa saavutettavasta synergiasta, vältettävä päällekkäisyyksiä, nykyisiä tai mahdollisia limittäisyyksiä, epäjohtonmukaisuuksia ja epäyhtenäisyyksiä, mikä johtaa määrärahojen pienentämiseen ja säästöihin kaikissa kansallisissa talousarvioissa siten, että voidaan osoittaa, että unionin diplomatia tuottaa todellista lisäarvoa;

Köyhyyden lievittäminen

113. muistuttaa, että vuosituhanneen kehitystavoitteiden täyttämisen ja yhteisen julkisen kehitysavun osuuden korottamisen 0,7 prosenttiin bruttokansantulosta (BKTL) määräajaksi asetettiin vuosi 2015, joka saavutetaan seuraavan monivuotisen rahoituskehityksen aikana; korostaa näin ollen, että kehitysavun ja -rahoituksen on kokonaisuudessaan oltava asianmukaisella tasolla, jotta unioni ja sen jäsenvaltiot voivat täyttää kansainväliset kehitysyhteistyöhön liittyvät sitoumuksensa, myös Kööpenhaminan sitoumuksessa ja Cancúnin sopimuksessa annetut taloudelliset sitoumukset; painottaa lisäksi, että tulevaisuudessa luvattavaa taloudellista tukea, jolla pyritään auttamaan kehitysmaita torjumaan ilmastonmuutosta tai sopeutumaan sen vaikutuksiin, ei myöskään saa ottaa jo luvattua tuesta ja näiden kahden politiikan välillä on säilytettävä johdonmukaisuus; vaatii jäsenvaltioita toteuttamaan välittömästi toimia julkisen kehitysavun tavoitteidensa saavuttamiseksi ja kehitysapua koskevien lupautensa täyttämiseksi;

⁽¹⁾ Neuvoston päätös 2010/427/EU, annettu 26. heinäkuuta 2010, Euroopan ulkosuhdehallinnon organisaatiosta ja toiminnasta (EUVL L 201, 3.8.2010, s. 30).

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

114. korostaa, että suoran talousarviotuen ja kestävien hankkeiden rahoituksen välillä on saavutettava asianmukainen tasapaino; korostaa, että kehitysapurahat olisi käytettävä osallistavalla tavalla niin, että tavoitetaan kaikkein syrjäytyneimmät ja yhteiskunnan ulkopuolelle suljetut ryhmät;

115. kehottaa jälleen kerran sisällyttämään Euroopan kehitysrahaston (EKR) talousarvioon, koska se lisäisi johdonmukaisuutta ja läpinäkyvyyttä; tähdentää kuitenkin, että EKR:n sisällyttäminen EU:n talousarvioon on tehtävä niin, että EU:n talousarviota kasvatetaan kokonaisuudessaan määrällä, joka EKR:n rahoittamiseen oli alun perin osoitettu;

116. katsoo, että Euroopan komission / EUH:n olisi arvioitava järjestelmällisesti EU:n antaman tuen vaikutusta, jotta EU:sta peräisin olevaa kehitysapua voidaan tehostaa sekä parantaa EU:n ja kansallisen kehitysavun välisiä synergiaetuja Pariisin julistuksen mukaisesti;

117. pitää tärkeänä, että EU:n antamalla kehitysavulla edistetään kestävää kehitystä tukea saavissa maissa; painottaa, että tämän tavoitteen mukaisia arviointeja on tehtävä ja perusteita laadittava;

118. huomauttaa, että suurin osa maailman köyhimmistä ihmisistä asuu nousevan talouden maissa; vaatii kuitenkin ottamaan näissä maissa vähitellen käyttöön kehitysavulle vaihtoehtoisia järjestelyjä, esimerkiksi osarahoitusta, jotta näiden maiden hallituksia kannustetaan sitoutumaan paremmin köyhyyden vähentämiseen omien rajojensa sisäpuolella;

EU:n arvojen ja etujen esiin tuominen maailmanlaajuisesti

119. painottaa, että EU:n ulkopolitiikan olisi perustuttava unionin peruseriaatteisiin ja -arvoihin eli demokratiaan, ihmisoikeuksien kunnioittamiseen, monimuotoisuuteen, perusvapauksiin ja oikeusvaltioperiaatteeseen; toistaa, että unionille on annettava lisää asianmukaisia ja kohdennettuja välineitä, jotta se voi edistää näitä arvoja maailmanlaajuisesti ja laajentaa rauhan ja vakauden aluetta naapurustossaan; korostaa demokratian ja ihmisoikeuksien rahoitusvälineen (EIDHR) erityistä panosta;

120. katsoo, että EU:lla on kansainvälisessä yhteisössä erityinen velvollisuus edistää turvallisuutta, demokratiaa ja hyvinvointia Euroopan naapurimaissa, joiden taloudellisella kehityksellä ja vakauden edistymisellä on suoraa merkitystä EU:lle; katsoo siksi, että tiiviiden ja tehokkaiden suhteiden luomisen naapurivaltioiden kanssa olisi säilyttävä unionin ulkopolitiikan painopisteenä; painottaa, että on lisättävä rahoitusalan sitoumuksia, jotta unioni voi vastata merkittäviin haasteisiin – kuten demokratiaan siirtymiseen ja demokratian vahvistamiseen, hyvän hallintotavan ja ihmisoikeuksien tukemiseen – ja suuriin odotuksiin, jotka perustuvat tähän moraaliseen vastuuseen; katsoo samalla, että varojen paremmin kohdennetulla käytöllä on vähintään yhtä suuri merkitys kuin rahoituksen määrällä; kehottaa siksi tiukentamaan ehdollisuutta EU:n tukiohjelmassa pitäen tavoitteena demokratiakehityksen parantamista ja moitteetonta varainhoitoa, korruption vähentämistä ja valmiuksia käyttää EU:n tukea avoimella, vaikuttavalla ja vastuullisella tavalla;

121. toteaa, että EU lähestyy uutta laajentumiskierrosta, jossa laajentuminen tapahtuu erityisesti Länsi-Balkanin suuntaan; pyytää, että seuraavassa monivuotisessa rahoituskehyksessä otetaan huomioon tulevien laajentumisten kustannukset myöntämällä liittymistä valmistelevalle tukivälineelle riittävästi rahoitusta; katsoo, että liittymistä valmistelevalle tukivälineessä pitäisi asettaa etusijalle tarvittavien parannusten tukeminen, jotta ehdokasvaltioissa aletaan noudattaa EU:n säännöstöä, ja helpottaa EU:n varojen käyttöä etenkin kansalaisyhteiskunnan, työmarkkinaosapuolten, vähemmistöjen, kansalaisjärjestöjen, kulttuuriperinnön sekä alue- ja paikallisviranomaisten hyväksi;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

122. korostaa, että unionin on nopeasti mukautettava politiikkaansa nousevan talouden maihin nähden ja kehitettävä niiden kanssa uusia strategisia kumppanuuksia; pyytää komissiota ehdottamaan tätä varten politiikan välinettä, jonka kohteena ovat toimet, jotka eivät liity julkiseen kehitysapuun vaan koskevat aloja, joihin liittyy yhteisiä etuja näiden maiden kanssa;

123. katsoo, että EU:n ulkopoliittikan rahoitusvälineiden rakenneuudistus on välttämätön kasvavien maailmanlaajuisten haasteiden sekä unionin maailmanlaajuisten veloitteiden vuoksi ja varsinkin arabimaailman nykyisten poliittisten tapahtumien valossa; kannattaa siksi EU:n ulkopoliittisten välineiden perinpohjaista tarkistamista ja strategisempaa soveltamista sekä uudenlaisten yhteistyö- ja täytäntöönpanomekanismien kehittämistä kumppanimaiden kanssa, jotta EU:n ulkoisten toimien vaikutusta ja näkyvyyttä saadaan lisättyä ja voidaan saavuttaa yleinen tavoite lisätä EU:n ulkoisten toimien johdonmukaisuutta ja yhtenäisyyttä; painottaa, että seuraavassa monivuotisessa rahoituskehityksessä olisi tuettava politiikkojen johdonmukaisuutta eli varmistettava, etteivät EU:n politiikat ja menot maatalouden, kalastuksen, kaupan ja energian alalla ole suoraan ristiriidassa kehitysapolitiikan tavoitteiden kanssa;

Kriisitilanteisiin vastaaminen

124. toistaa, että kriisien ehkäiseminen ja hallinta ovat EU:n tärkeitä painopistealoja; korostaa näin ollen, että tältä osin on taattava välineiden tehokkuus ja asianmukainen rahoitus; katsoo, että nykyinen vakautusväline on edelleen tärkeä keino, jolla unioni voi vastata välittömästi kriisitilanteisiin, mutta pidemmän aikavälin ennalta ehkäiseviä toimia, kuten rauhan rakentamista ja konfliktien ehkäisyä, etenkin joustavampien maantieteellisten ohjelmien välityksellä, olisi korostettava enemmän;

125. katsoo, että humanitaarinen apu on keskeisessä asemassa EU:n ulkosuhteiden kannalta; toteaa, että luonnonkatastrofit ovat yleistymässä ja niiden seuraukset ovat muuttumassa entistä tuhoisammiksi ja että konfliktien syynä on yhä useammin kilpailu resursseista, kuten energiasta, vedestä ja raaka-aineista; korostaa tarvetta taata asianmukaiset varat humanitaarisen avun välineelle ja hätäapuvaraukselle, jotta vältetään se, että Euroopan komissiolta pyydetään vuosittain lisää rahoitusta; katsoo, että humanitaarisen avun neutraaliuden takaamiseksi näiden määrärahojen pitäisi olla riippumattomia eli ne pitäisi pitää erillään muista (esimerkiksi geopolittisista) näkökohdista tai eduista;

Hallinto

126. on sitä mieltä, että korkealaatuinen julkinen hallinto sekä unionissa että jäsenvaltioissa on olennainen tekijä, jotta saavutetaan Eurooppa 2020 -strategiassa asetetut strategiset tavoitteet; kehottaa komissiota esittämään selkeän analyysin hallinnollisista menoista vuoden 2013 jälkeen ottaen asianmukaisesti huomioon julkisen talouden vahvistamistoimet, uudet tehtävät ja toimivaltuudet, jotka unioni saa Lissabonin sopimuksen myötä, ja inhimillisten varojen optimaaliseen käyttöön, erityisesti työntekijöiden uudelleen sijoittamiseen ja uuteen teknologiaan, perustuvat tehokkuusedut;

127. huomauttaa, että tällaisessa analyysissä pitäisi tarkastella mahdollisuutta saavuttaa synergiaetuja ja erityisesti säästöjä muun muassa rakenneuudistuksella, edistämällä toimielinten välistä yhteistyötä, tarkastelemalla kunkin toimielimen ja elimen työskentelymenetelmiä ja toimipaikkoja, erottamalla toimielinten ja virastojen tehtävät paremmin toisistaan sekä tutkimalla rakennuspolitiikan, eläkejärjestelmien ja EU:n toimielinten henkilöstösääntöjen muiden osa-alueiden keskipitkän ja pitkän aikavälin rahoitusvaikutuksia; uskoo, että tämä analyysi voi osoittaa, että on mahdollisuuksia supistaa EU:n kokonaishallintomenoja vaarantamatta EU:n julkishallinnon korkeaa laatua, suorituskykyä ja vetovoimaa;

128. toteaa, että Euroopan parlamentin täysistuntojen järjestäminen yhdessä paikassa toisi huomattavat säästöt;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011**Osa IV: rahoituskehysten organisaatio ja rakenne***Painopistealoja ilmentävä rakenne*

129. katsoo, että seuraavan monivuotisen rahoituskehysten rakenteen avulla olisi helpotettava sekä suunnittelun jatkuvuutta että otsakkeiden sisäistä ja välistä joustavuutta ja vältettävä nykyisen monivuotisen rahoituskehysten puutteet etenkin otsakkeessa 1a "Kasvua ja työllisyyttä edistävä kilpailukyky", otsakkeessa 3 b "Kansalaisuus" ja otsakkeessa 4 "Ulkosuhteet"; katsoo, että monivuotisen rahoituskehysten rakenteen pitäisi lisätä EU:n politiikan ja talousarvion painopisteiden näkyvyyttä EU:n kansalaisten keskuudessa; vaatii tältä osin välttämään perusteettomia perinpohjaisia muutoksia ja vahvistamaan ja parantamaan nykyistä rakennetta;

130. toistaa, että Eurooppa 2020 -strategia olisi asetettava seuraavan monivuotisen rahoituskehysten ensisijaiseksi poliittiseksi viitekehykseksi; katsoo näin ollen, että rakenteen olisi ilmentävä Eurooppa 2020 -strategian ulottuvuuksia eli älykästä, kestävä ja osallistavaa kasvua sekä annettava niille poliittista näkyvyyttä; ehdottaa vastaavasti uutta rakennetta, jossa ryhmitellään yhteen yhteiseen Eurooppa 2020 -otsakkeeseen kaikki sisäpoliittiset toimintalinjat;

131. ehdottaa, että Eurooppa 2020 -strategian kattavaan otsakkeeseen perustetaan neljä alaotsaketta alaan liittyviä politiikkoja varten, minkä avulla olisi myös tarkoitus parantaa niiden välistä yhteensovittamis- ja täytäntöönpanosynergiaa; ehdottaa täten, että perustetaan tietoon liittyvät politiikat kattava alaotsake, toinen alaotsake, joka omistetaan sosiaalipolitiikalle ja koheesiopolitiikalle ja joka ilmentää sen monialaisuutta ja sen panosta kaikkien Eurooppa 2020 -strategian tavoitteisiin nähden, kolmas alaotsake, joka kattaa kestävyys- ja varojen tehokkaaseen käyttöön liittyvät politiikat, ja neljäs, kansalaisuutta koskeva alaotsake, jossa nykyisen monivuotisen rahoituskehysten alaotsakkeet 3 a (kansalaisuus) ja 3 b (vapaus, turvallisuus ja oikeus) yhdistetään yhdeksi alaotsakkeeksi, ottaen huomioon aiemmat kokemukset vaikeuksista, joita syntyi, kun joukko pieniä ohjelmia koottiin yhteen yhdeksi alaotsakkeeksi;

132. katsoo, että seuraavan monivuotisen rahoituskehysten pitäisi mahdollistaa määrärahojen kohdentaminen unionille strategisesti tärkeille suurhankkeille otsakkeessa "Eurooppa 2020"; katsoo, että näille hankkeille pitäisi myöntää EU:n talousarviosta pitkän aikavälin määrärahat niiden suunnittelun jatkuvuuden ja organisaation vakauden takaamiseksi; katsoo, että mikäli näille suurhankkeille tarvitaan lisärahoitusta, sitä ei saisi ottaa EU:n talousarviosta rahoitettavien pienempien, menestyksekkäiden hankkeiden määrärahoista;

133. katsoo, että kun otetaan huomioon Eurooppa 2020 -strategian yhdentynyt luonne ja jotta voidaan varmistaa, että määrärahoja on mukautettu asianmukaisesti strategian vaiheittaiseen kehittämiseen nähden, on olennaisen tärkeää varmistaa laajempi joustavuus Eurooppa 2020 -strategian neljän alaotsakkeen välillä;

134. muistuttaa vaikeuksista, joita ilmenee, jos useita suhteellisen pieniä ohjelmia niputetaan yhteen pienessä alaotsakkeessa; ehdottaa vastaavasti, että monivuotista rahoituskehystä vuosiksi 2007–2013 koskevat alaotsakkeet 3 a (kansalaisuus) ja 3 b (vapautta, turvallisuutta ja oikeutta koskevat politiikat) yhdistetään yhteiseen alaotsakkeeseen;

135. kehottaa säilyttämään ulkopolitiikkaa koskevan otsakkeen;

136. kehottaa säilyttämään hallintoa koskevan otsakkeen;

137. kehottaa ottamaan käyttöön "monivuotisen rahoituskehysten kokonaisliikkumavaran", joka hyödyttää kaikkia otsakkeita monivuotisen rahoituskehysten yleisen liikkumavaran rajoissa ylittäen kunkin otsakkeen erilliset käytettävissä olevat liikkumavarat ja jota käytettäisiin vuotuisessa talousarviomenettelyssä; katsoo, että tähän liikkumavaraan olisi sisällytettävä myös aikaisemman varainhoitovuoden käyttämättömät liikkumavarat sekä vapautuneet määrärahat (maksusitoumusmäärärahat ja maksumäärärahat);

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

138. katsoo lisäksi, että avoimuuden ja näkyvyyden lisäämiseksi olisi käytettävä ylimääräistä "varausmarginaalia", joka on vähemmän kuin omien varojen enimmäismäärä ja enemmän kuin monivuotisen rahoituskehityksen enimmäismäärä ja johon sisällytetään maksamatta jäämisen riskit, jotka liittyvät lainatakuihin, jotka annetaan Euroopan vakausmekanismista sekä järjestelystä, joka tarjoaa keskipitkän aikavälin rahoitustukea euroalueen ulkopuolisten jäsenvaltioiden maksutaseita varten, sekä mahdollisesti liitettävä EU:n talousarvio Euroopan vakausmekanismiin vuoden 2013 jälkeen;

139. vaatii komissiota esittämään EU:n talousarvion liitteessä kaikki EU:n talousarvion ulkopuolella – hallitustenvälistä menettelyä noudattaen – syntyvät EU:hun liittyvät menot; katsoo, että tällaiset vuosittain annettavat tiedot antavat täydellisen kuvan kaikista investoinneista, joiden käynnistämisestä jäsenvaltiot sopivat EU:ssa;

140. ehdottaa, että EU:n talousarviossa – mahdollisesti liitteessä – määritettäisiin selvästi kaikki EU:n kullakin politiikanalalla tehtävät investoinnit, jotka myös liittyvät EU:n talousarvion eri osiin; katsoo samalla, että komission pitäisi antaa myös arvio koko ohjelmakauden aikana ennakoitavista investointitarpeista;

141. vaatii komissiota sisällyttämään tarkat tiedot EU:n talousarvion tuloista talousarvioesitykseen, jonka se toimittaa EU:n budjettivallan käyttäjille; toteaa, että talousarvion tulojen ja menojen esittely yhdessä on itse asiassa vakiokäytäntö kaikkien kansallisten talousarvioiden kohdalla; katsoo vakaasti, että näin ylläpidetään jatkuvaa keskustelua unionin rahoitusjärjestelmästä, ja panee samalla täysin merkille, ettei budjettivallan käyttäjällä ole tällä hetkellä valtuuksia esittää muutoksia talousarvion tähän osaan;

142. ehdottaa näin ollen seuraavanlaista rakennetta seuraavaa monivuotista rahoituskehystä varten:

1. Eurooppa 2020 -strategia

1 a. Kasvua edistävä tieto

Sisältää tutkimuksen ja innovoinnin, koulutuksen ja elinikäisen oppimisen sekä sisämarkkinapolitiikat.

1 b. Kasvua ja työllisyyttä edistävä koheesio

Sisältää koheesipolitiikan (taloudellisen, sosiaalisen ja alueellisen) ja sosiaalipolitiikan.

1 c. Luonnonvarojen hallinta ja kestävä kehitys

Sisältää maatalouspolitiikan, maaseudun kehittämisselityksen, kalastus-, ympäristö-, ilmastonmuutos-, energia- ja liikennepolitiikan.

1 d. Kansalaisuus, vapaus, turvallisuus ja oikeus

Sisältää kulttuuri-, nuoriso- ja viestintäpolitiikan sekä perusoikeudet ja vapauden ja turvallisuutta ja oikeutta koskevat politiikat.

2. Maailmanlaajuinen Eurooppa

Sisältää ulkopolitiikan sekä naapuruus- ja kehitysyhteistyöpolitiikat.

3. Hallinto

LIITE

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

Muuttuviin olosuhteisiin reagoiminen: joustavuus

143. toistaa kantansa, jonka se esitti 25. maaliskuuta 2009 antamassaan päätöslauselmassa vuosien 2007–2013 rahoituskehityksen väliarvioinnista ⁽¹⁾ ja jonka mukaan joustavuuden lisääminen otsakkeissa ja niiden välillä on ehdottomasti tarpeen unionin toimintakyvyn kannalta, jotta EU voi kohdata uudet haasteet ja toimielinten päätöksentekoprosessia voidaan helpottaa;

Väliarviointi

144. korostaa pakollisen väliarvioinnin tarvetta, jos monivuotisen rahoituskehityksen kesto on yli viisi vuotta, jotta voidaan laatia määrällinen ja laadullinen analyysi ja arvio monivuotisen rahoituskehityksen toiminnasta; painottaa, että väliarvioinnin olisi tulevaisuudessa oltava oikeudellisesti sitova velvoite, josta säädetään monivuotisesta rahoituskehityksestä annetussa asetuksessa ja johon liittyy erityinen menettely, myös sitova aikataulu, jolla varmistetaan parlamentin täysimääräinen osallistuminen lainsäädäntö- ja budjettivallan käyttäjänä; korostaa, että jos väliarvioinnin yhteydessä todetaan enimmäismäärien epäasianmukaisuus loppukauteen nähden, on taattava todellinen mahdollisuus tarkistaa niitä;

Enimmäismäärien tarkistaminen

145. painottaa, että tarkistusmekanismin mahdollistama joustavuus riippuu sen täytäntöönpanoon liittyvästä menettelystä ja että neuvosto suhtautuu yleisesti ottaen vastahakoisesti mekanismin käyttöön; pitää olennaisen tärkeänä, että tulevissa tarkistusmekanismeissa mahdollistetaan yksinkertaistettu menettely muutoksien toteuttamiseksi sovitun kynnyksen puitteissa, mikäli menojen enimmäismäärien mukauttaminen on tarkoitus säilyttää realistisena vaihtoehtona; kehottaa lisäksi säilyttämään mahdollisuuden lisätä monivuotisen rahoituskehityksen kokonaisvaltaisia enimmäismääriä;

Riittävien marginaalien ja joustavuuden varmistaminen enimmäismäärien alapuolella

146. painottaa riittävien varantojen varmistamista kussakin otsakkeessa; panee kiinnostuneena merkille komission ehdotuksen marginaaleja koskevien kiinteiden prosenttiosuuksien vahvistamisesta; katsoo kuitenkin, että tämän vaihtoehdon avulla voidaan lisätä joustavuutta vain, jos tulevat enimmäismäärät asetetaan riittävän korkealle tasolle, jolloin voidaan lisätä liikkumavaraa;

147. huomauttaa, että joustavuutta on lisättävä kaikin tavoin enimmäismäärien alapuolella; pitää myönteisenä komission ehdotuksia, jotka esitettiin talousarvion kokonaistarkastelun yhteydessä;

148. katsoo, että on tärkeää säilyttää mahdollisuus aikaistaa tai lykätä jonkin otsakkeen monivuotisten määrärahojen käyttöä suhdanteiden tasoittamiseksi ja suurkriiseihin vastaamiseksi; katsoo, että tässä suhteessa säädösten nykyinen joustojärjestelmä on toiminut nykyisessä monivuotisessa rahoituskehityksessä riittävän hyvin; pyytää siksi, että seuraavassa monivuotisessa rahoituskehityksessä joustokynnyksenä säilytetään 5 prosenttia yli tai alle yhteispäätöksellä vahvistettujen määrien;

149. on vakuuttunut siitä, että yhden vuoden talousarvion käyttämättömät liikkumavarat tai puretut ja käyttämättömät maksusitoumukset (sekä maksusitoumusmäärärahat että maksumäärärahat) pitäisi siirtää seuraavalle vuodelle, jolloin niiden pitäisi muodostaa monivuotisen rahoituskehityksen yleinen liikkumavara, josta ne voidaan osoittaa eri otsakkeisiin niiden arvioitujen tarpeiden mukaan; katsoo siksi, että EU:n talousarvion varoja pitäisi käyttää vain tällä tavoin eikä palauttaa jäsenvaltioille, kuten nyt tehdään;

150. katsoo lisäksi, että näitä ehdotuksia on täydennettävä joustavalla uudelleenkohdentamisella, jonka ansiosta tietyn vuoden varoja voitaisiin siirtää otsakkeiden välillä, ja lisäämällä alaotsakkeiden välistä joustavuutta;

⁽¹⁾ EUVL C 117 E, 6.5.2010, s. 95.

151. toistaa, että päätöksentekoprosessi on suunniteltava siten, että mahdollistetaan näiden välineiden tehokas käyttö;

Joustomekanismit

152. katsoo, että on olennaisen tärkeää säilyttää erityisvälineet (joustoväline, Euroopan globalisaatiorahasto, Euroopan unionin solidaarisuusrahasto, hätäapuvaraus), joka on tarkoitettu tilapäiseen käyttöön, yksinkertaistamalla niiden käyttöä ja takaamalla niille riittävät varat sekä mahdollisesti luomalla uusia välineitä tulevaisuudessa; painottaa, että on noudatettava yhteisömenetelmää, kun tällaisia lisärahoituslähteitä asetetaan saataville;

153. katsoo, että Euroopan globalisaatiorahasto on onnistunut osoittamaan EU:n yhteisvastuuta ja tarjoamaan EU:n tukea globalisaation ja maailmanlaajuisen talous- ja rahoituskriisin haittavaikutusten vuoksi irtisanotuille työntekijöille ja että siksi se pitäisi säilyttää uudessa monivuotisessa rahoituskehyksessä; katsoo kuitenkin, että globalisaatiorahaston tuen täytäntöönpanomenettelyt vievät liikaa aikaa ja ovat liian monimutkaisia; kehottaa komissiota ehdottamaan keinoja yksinkertaistaa ja lyhentää näitä menettelyjä tulevaisuudessa;

154. on sitä mieltä, että joustoväline, joka on eniten käytetty joustomekanismi, on ollut keskeisen tärkeässä asemassa joustavuuden lisäämisen kannalta; ehdottaa, että joustovälinettä varten varattua alkupe-
räistä summaa korotetaan merkittävästi ja sen jälkeen vuosittain monivuotisen rahoituskehysten voimas-
saolon aikana ja että säilytetään mahdollisuus siirtää käyttämättömän vuotuisen summan osuus vuoteen
n+2;

155. panee merkille, että viime vuosina kiireellisten luonnonkatastrofien ja humanitaaristen katastrofien torjumiseksi saataville asetetut varat ovat olleet riittämättömiä; kehottaa vastaavasti lisäämään merkittävästi hätäapuvarauksen määrärahoja ja laajentamaan mahdollisuutta välineen monivuotiseksi käyttöön ottamiseksi;

Monivuotisen rahoituskehysten kesto

156. korostaa, että määriteltäessä seuraavan monivuotisen rahoituskehysten kesto on saavutettava oikeanlainen tasapaino yksittäisten politiikkojen ohjelmointisyklien ja täytäntöönpanon vakauden ja toimielinten – erityisesti komission ja Euroopan parlamentin – poliittisten syklien keston välillä; muistuttaa, että pidempi aika edellyttää lisää joustavuutta;

157. katsoo, että viiden vuoden sykli vastaa täysin parlamentin ilmaisemaa tahtoa sovittaa monivuotisen rahoituskehysten kesto mahdollisimman hyvin toimielinten poliittisiin sykleihin demokraattisen vastuuvollisuuden ja vastuun vuoksi; on kuitenkin huolissaan siitä, että viisivuotinen sykli saattaa olla tässä vaiheessa liian lyhyt sellaisten politiikkojen kohdalla, jotka edellyttävät pidempiä ohjelmasuunnittelua (kuten koheesio, maatalous, TEN-T-verkot) eikä vastaa täysin kyseisten politiikkojen ohjelmasuunnittelun ja täytäntöönpanon elinkaaren liittyviä edellytyksiä;

158. panee merkille, että kymmenvuotinen monivuotinen rahoituskehys, jota komissio ehdottaa talousarvion kokonaistarkastelun yhteydessä, saattaisi taata vakauden ja ennustettavuuden kyseisellä rahoitusohjelmakaudella, mutta koska yleiset enimmäismäärät ja perustavat oikeudelliset välineet vahvistettaisiin kymmenen vuoden ajaksi, siten lisättäisiin monivuotisen rahoituskehysten jäykkyyttä ja vaikeutettaisiin suuresti mukautumista uusiin tilanteisiin; katsoo kuitenkin, että 5+5-sykliä voidaan harkita ainoastaan, mikäli neuvoston kanssa päästäisiin sopimukseen jouston enimmäismäärästä, mukaan luettuna pakollinen väliarviointi, ja siitä määrättäisiin monivuotisesta rahoituskehystä annetussa asetuksessa;

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

159. katsoo, että seuraavassa monivuotisessa rahoituskehyksessä parempana siirtymäratkaisuna olisi pidettävä seitsemän vuoden sykliä, jonka voimassaolo ulottuisi vuoteen 2020, koska sen avulla olisi mahdollista edistää vakautta varmistamalla ohjelmien jatkuvuus pidemmällä aikavälillä ja luoda selvä yhteys Eurooppa 2020 -strategiaan; korostaa kuitenkin, että kaikki seuraavan monivuotisen rahoituskehyksen kestoja koskevat vaihtoehdot edellyttävät riittävää rahoitusta sekä asianmukaista ja runsain varoin rahoitettua joustoa niin kehyksen sisällä kuin sen ulkopuolellakin, jotta vältetään kaudella 2007–2013 syntyneet ongelmat;

160. katsoo, ettei uutta seitsemänvuotista monivuotista rahoituskehystä koskevan päätöksen pitäisi estää ennalta mahdollisuutta päättää vuonna 2021 alkavasta viiden vuoden tai 5+5 vuoden kaudesta; toistaa olevansa vakuuttunut siitä, että rahoitussuunnittelun tahdistaminen komission ja Euroopan parlamentin toimikauden kanssa lisää demokraattista vastuuta, vastuuvollisuutta ja legitimitettä;

Osa V: tavoitteiden ja varojen yhteensovittaminen: menojen ja EU:n rahoitusuudistuksen välinen yhteys*Riittävä rahoitus*

161. on täysin tietoinen, että monet jäsenvaltiot tekevät parhaillaan vaikeita verotuksellisia mukautuksia kansallisiin talousarvioihinsa, ja toistaa, että eurooppalaisen lisäarvon ja moitteettoman varainhoidon – tehokkuus, vaikuttavuus, taloudellisuus – varmistamisen olisi oltava entistä enemmän EU:n talousarvion johtavana periaatteena;

162. korostaa, että toteutettavissa olevista säästöistä riippumatta EU:n talousarvion nykyisellä kokonaisuudistuksella, joka on 1 prosentti bruttokansantulosta (BKTL), ei kyetä kuroma umpeen rahoitusvajetta, jonka syynä ovat ylimääräiset rahoitustarpeet, jotka johtuvat Lissabonin sopimuksesta sekä nykyisistä poliittisista painopisteistä ja sitoumuksista, joita ovat esimerkiksi seuraavat:

- Eurooppa 2020 -strategian päätavoitteiden saavuttaminen työllisyyden, T&K:n, ilmaston ja energian, koulutuksen sekä köyhyyden vähentämisen alalla;
- tutkimus- ja innovointimenojen korotus nykytasosta, joka on 1,9 prosenttia bruttokansantuotteesta (BKT), 3 prosenttiin BKT:stä siten, että julkisten ja yksityisten menojen kokonaisuus on vuodessa noin 130 miljardia euroa;
- tarvittavat investoinnit infrastruktuureihin;
- välttämätön täysimittainen ja avoimesti laskettu rahoitus neuvostossa hyväksytyille suurhankkeille, kuten ITER-hankkeelle ja Galileolle, sekä Euroopan avaruuspolitiikalle;
- yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan alalla, myös Euroopan ulkosuhdehallinnon ja Euroopan naapurisuuspolitiikan alalla, tarvittavat lisämäärärahat, joiden määrää ei kyetä vielä arvioimaan;
- Euroopan unionin tulevaan laajentumiseen liittyvät lisärahoitustarpeet;
- nykyisen Euroopan vakausmekanismin ja vuoden 2013 jälkeistä aikaa koskevan Euroopan rahoituksen vakautusmekanismin rahoittaminen, jotta voidaan turvata euroalueen ja EU:n rahoituksen vakaus, jota velkakriisistä selviäminen edellyttää;
- rahoitustoimet, joiden tarkoituksena on saavuttaa vuosituhanen kehitystavoitteet, joiden mukaan BKTL:stä käytettäisiin kehitysapuun 0,7 prosenttia, mikä merkitsisi 35 miljardin euron vuotuista lisäystä nykytasoon, joka on 0,4 prosenttia BKTL:stä;
- Kööpenhaminan ja Cancúnin sopimukseen perustuvat sitoumukset, joilla pyritään auttamaan kehitysmaita torjumaan ilmastomuutosta ja sopeutumaan sen seurauksiin ja joiden olisi oltava uusien ja vuosituhanen kehitystavoitteiden sitoumuksia täydentäviä ja joiden vuotuinen määrä vuoteen 2020 mennessä on 100 miljardia dollaria, josta kolmanneksen on määrä tulla EU:lta;

163. on siksi vakaasti sitä mieltä, että seuraavan monivuotisen rahoituskehityksen jäädyttäminen vuoden 2013 tasolle, mitä jotkin jäsenvaltiot vaativat, ei ole toteuttamiskelpoinen vaihtoehto; korostaa, että vaikka seuraavan monivuotisen rahoituskehityksen määrärahojen tasoa korotettaisiin viisi prosenttia vuoden 2013 tasoon ⁽¹⁾ verrattuna, voidaan vain rajoitetusti edistää sitä, että unionin sovitut tavoitteet saavutetaan, unionin sitoumukset täytetään ja unionin yhteisvastuullisuuden periaatetta noudatetaan; on sen vuoksi vakuuttunut, että seuraavaa monivuotista rahoituskehystä varten tarvitaan vähintään 5 prosentin lisäys; haastaa neuvoston – ellei se kannata tätä lähestymistapaa – määrittämään selvästi, mitkä sen poliittisista painopisteistä tai hankkeista voitaisiin kokonaan hylätä niiden todistetusta eurooppalaisesta lisäarvosta huolimatta;

164. toistaa, että jollei vuoden 2013 jälkeiselle monivuotiselle rahoituskehitykselle myönnetä riittävästi lisävaroja, unioni ei pysty panemaan täytäntöön olemassa olevia poliittisia painopistealoja, jotka liittyvät Eurooppa 2020 -strategiaan, eikä hoitamaan Lissabonin sopimuksen mukaisia uusia tehtäviä saati vastamaan ennakoimattomiin tilanteisiin;

165. panee merkille, että omien varojen enimmäismäärää ei ole muutettu vuoden 1993 jälkeen; katsoo, että omien varojen enimmäismäärää olisi mukautettava progressiivisesti, kun jäsenvaltiot antavat enemmän toimivaltaa unionille ja asettavat sille useampia tavoitteita; katsoo, että vaikka nykyinen omien varojen enimmäismäärä, jonka neuvosto on asettanut yksimielisesti ⁽²⁾, takaa riittävän talousarvioon liittyvän liikkumavaran unionin kiireellisimpiin haasteisiin vastaamiseksi, se ei kuitenkaan riitä tekemään EU:n talousarviosta todellista Euroopan talouden ohjausvälinettä eikä auta sitä investoimaan merkittävästi Eurooppa 2020 -strategiaan EU:n tasolla;

Avoimempi, yksinkertaisempi ja tasapuolisempi rahoitusjärjestelmä

166. muistuttaa, että Lissabonin sopimuksen mukaan "talousarvio rahoitetaan kokonaisuudessaan yhteisön omin varoin, sanotun kuitenkin rajoittamatta muita tuloja"; korostaa, että jäsenvaltioiden väliset nettosaldot painottuvat suhteettomasti tavassa, jolla omien varojen järjestelmä on kehittynyt ja korvannut vaiheittain aidot omat varat niin sanotuilla jäsenvaltioiden rahoitusosuuksilla, mikä on ristiriidassa EU:n yhteisvastuun periaatteen kanssa, horjuttaa yhteisön yhteistä etua ja sivuuttaa pitkälti EU:n tuoman lisäarvon; huomauttaa, että tämä seikka johtaa käytännössä siihen, että yksittäisten jäsenvaltioiden taloudellinen tilanne ja niiden asenne EU:ta kohtaan vaikuttaa talousarvion kokoon; vaatii voimakkaasti EU:n varojen perusteellista uudistusta, jotta EU:n talousarvion rahoitus voidaan saattaa vastaamaan perustamissopimuksen henkeä ja vaatimuksia;

167. katsoo, että uudistuksen tärkeimpänä tavoitteena on luoda itsenäisempi, oikeudenmukaisempi, avoimempi, yksinkertaisempi ja tasa-arvoisempi rahoitusjärjestelmä, jonka kansalaiset voivat ymmärtää paremmin, ja selvittää heidän maksuosuuttaan EU:n talousarvioon; kehottaa tässä yhteydessä poistamaan olemassa olevat hyvitykset, poikkeukset ja oikaisumenettelyt; on vakuuttunut siitä, että bruttokansantuloon perustuvan järjestelmän korvaamiseksi on välttämätöntä ottaa käyttöön yksittäisiä tai useampia unionin aitoja omia varoja, jotta unioni joskus voisi saada talousarvion, jota se tarvitsee myötävaikuttaakseen merkittävästi rahoituksen vakauteen ja talouden elpymiseen; muistuttaa, että omia varoja koskevat muutokset pitäisi toteuttaa kunnioittaen jäsenvaltioiden ylintä valtaa veroasioissa; korostaa tässä yhteydessä, että unionin olisi voitava kerätä suoraan omat varansa riippumatta kansallisista talousarvioista;

⁽¹⁾ Vuoden 2013 taso: 1,06 prosenttia BKTL:stä. Vuoden 2013 taso +5 prosenttia: 1,11 prosenttia BKTL:stä. Molemmat maksusitoumusmäärärahat vuoden 2013 käypinä hintoina. Nämä luvut perustuvat seitsemänvuotisen monivuotisen rahoituskehityksen mukaiseen olettamukseen seuraavien komission laatimien arvioiden ja ennusteiden perusteella:

- budjettipääosaston ennuste vuoden 2012 BKTL:stä: 13 130 916,3 miljoonaa euroa (vuoden 2012 hinnoilla);
- talouden ja rahoituksen pääosaston arvio tammikuulta 2011 BKTL:n nimelliskasvusta 1,4 prosenttia vuosina 2011–2013 ja 1,5 prosenttia vuosina 2014–2020.

Huom: Luvut voivat muuttua komission arvioiden ja ennusteiden vaihteluiden mukaisesti sekä käytetyn viitevuoden ja hintatyyppien suhteen (nykyiset tai muuttumattomat).

⁽²⁾ 1,23 prosenttia jäsenvaltioiden yhteenlasketusta BKTL:stä maksuäärärahoina ja 1,29 prosenttia maksusitoumusmäärärahoina.

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

168. painottaa, että omien varojen järjestelmän rakenneuudistus ei sellaisenaan kohdistu EU:n talousarvion suuruuteen vaan siihen, että pyritään saavuttamaan tehokkaampi varojen yhdistelmä sovitujen EU:n politiikkojen ja tavoitteiden rahoittamiseksi; huomauttaa, että uuden järjestelmän käyttöönotto ei lisäisi kansalaisten yleistä verorasitusta, mutta sen sijaan se vähentäisi kansallisiin valtionkassoihin kohdistuvaa rasitusta;

169. korostaa, että Euroopan parlamentti on ainoa parlamentti, jolla on mahdollisuus vaikuttaa menoihin muttei tuloihin; korostaa siksi, että EU:n varojen demokraattinen uudistus on ehdottomasti tarpeen;

170. panee merkille mahdolliset uudet omat varat, joita komissio ehdottaa laatimassaan tiedonannossa talousarvion kokonaistarkastelusta (rahoitusalan verotus, huutokauppa kasvihuonekaasujen päästökauppajärjestelmässä, lentoliikenteeseen liittyvä EU:n perimä maksu, ALV, energiavero, yhtiövero); odottaa näiden vaihtoehtojen vaikutustenarvioinnista, joihin kuuluu toteutettavuustutkimus EU:n transaktiomaksuja koskevista useista erilaisista vaihtoehdoista, tehtyjä päätelmiä, joissa olisi myös tarkasteltava asianomaisia keräysjärjestelmiä, pitäen silmällä sitä, että komissio esittää lainsäädäntöehdotuksen 1. heinäkuuta 2011 mennessä;

171. katsoo, että transaktiomaksuista perittävällä verolla voidaan edistää merkittävästi rahoitusalan osallistumista kriisistä aiheutuviin taloudellisiin ja yhteiskunnallisiin kustannuksiin ja julkisen talouden kestävyysteen; katsoo, että verolla voitaisiin myös osallistua EU:n talousarvion rahoittamiseen ja jäsenvaltioiden BKT-maksuosuuksien alentamiseen ja että unionin olisi myös toimittava esimerkkinä, kun on kyse varojen siirtämisestä verokeitaisiin;

Osa VI: kohti sujuvaa ja tehokasta toimielinten välistä neuvotteluprosessia

172. muistuttaa, että Lissabonin sopimuksen nojalla Euroopan parlamentin on jäsentensä enemmistöllä annettava hyväksyntänsä, ennen kuin neuvosto voi yksimielisesti vahvistaa monivuotisen rahoituskehysten;

173. korostaa sekä parlamenttia että neuvostoa koskevia ehdottomia enemmistövaatimuksia ja huomauttaa, että on tärkeää hyödyntää täysimääräisesti SEUT:n 312 artiklan 5 kohdassa olevaa määräystä, jossa edellytetään, että parlamentti, neuvosto ja komissio toteuttavat kaikki tässä tarkoituksessa tarvittavia toimia koko monivuotisen rahoituskehysten vahvistamiseen johtavan prosessin aikana; toteaa, että tämä velvoittaa selkeästi toimielimet käymään neuvotteluja, jotta päästään sopimukseen tekstistä, jolle parlamentti voi antaa hyväksyntänsä; huomauttaa lisäksi, että jos monivuotista rahoituskehystä ei hyväksytä vuoden 2013 loppuun mennessä, vuoden 2013 enimmäismääriä ja muita varauksia sovelletaan kunnes uusi monivuotinen rahoituskehys on hyväksytty;

174. pitää myönteisenä sitä, että neuvoston puheenjohtajavaltiot⁽¹⁾ ovat sitoutuneet takaamaan avoimen ja rakentavan vuoropuhelun ja yhteistyön parlamentin kanssa koko tulevan monivuotisen rahoituskehysten hyväksymisprosessin ajan, ja vahvistaa haluavansa tehdä tämän neuvotteluprosessin aikana neuvoston ja komission kanssa tiivistä yhteistyötä täysin Lissabonin sopimuksen määräysten mukaisesti;

175. kehottaa näin ollen neuvostoa ja komissiota noudattamaan perustamissopimusta ja toteuttamaan kaikki tarvittavat toimet, jotta parlamentin kanssa päästään nopeasti sopimukseen monivuotisen rahoituskehysten neuvotteluprosessiin liittyvistä käytännön toimintamenetelmistä; toistaa, että tulouudistuksen ja menouudistuksen välillä vallitsee yhteys, ja vaatii näin ollen neuvostolta voimakasta sitoutumista monivuotisen rahoituskehysten yhteydessä käytäviin keskusteluihin uusia omia varoja koskevista ehdotuksista;

(1) Pääministeri Yves Letermen 8. joulukuuta 2010 päivätty kirje puhemies Buzekille.

Keskiviikko 8. kesäkuuta 2011

176. vaatii, että EU:n tasolla käynnistetään laaja-alainen julkinen vuoropuhelu unionin monivuotisen rahoituskehityksen tavoitteesta, laajuudesta ja suunnasta ja unionin tulojärjestelmän uudistamisesta; ehdottaa erityisesti, että kutsutaan koolle valmistelukunnan kaltainen kokous, joka käsittelee unionin tulevaa rahoitusta ja jossa on oltava mukana Euroopan parlamentin ja kansallisten parlamentin jäseniä;

*

* *

177. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle, komissiolle ja muille asianomaisille toimielimille ja elimille sekä jäsenvaltioiden hallituksille ja parlamenteille.
